

Liderfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyűsz

Könyvmoly

Könyvajánló

Interjú

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Horror

Versek

Külvilág

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

**Tisztelt alkotók,
kedves olvasók!**

„Idei” és egyúttal határozatlan ideig utolsó számmunkkal jelentkezünk. Tíz év hosszú idő, mondhatni, ennyi még gombócból is sok. Talán egyetlen hivatalos, hasonló jellegű kiadvány sem jelent meg folyamatosan ilyen hosszú ideig, de az szinte biztos, hogy amatőr szinten, legyen az magazin, folyóirat, vagy fanzin, senki sem húzta még ilyen sokáig. Ennek okairól bővebben a 35. oldalon olvashattok.

Miután ez egy (remélhetőleg ideiglenes) búcsúszám, igyekeztem olyan változatos tartalommal megtölteni, amilyen változatossal csak tudtam.

Pályázatok, könyvajánlók, novellák, versek sorakoznak arra várva, hogy magatokévá tegyétek őket.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház, illetve Craz jóvoltából egy régebbi, de fontos interjút közlünk Fonyódi Tiborral. Egyúttal ezúton is megköszönöm, Craz a régóta, és döccenőmentesen folytatott együttműködésünket!

Azonban nem tarthat minden örökké, minden jónak vége szakad egyszer, és minden rosszban van valami jó is.

Természetesen a honlapunk, a lidercfeny.hu továbbra is üzemel, ahová örömmel várjuk az írásaitokat, legyen az próza, vers, esszé, könyvajánló, filmajánló, vagy épp tanulságos közéleti történet.

Kellemes olvasgatást, és minden alkotószellemnek sok ihletet és kreativitást kívánok!

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évf. 11-12. szám, 2016. nov.-dec.**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Ismeretlen alkotó munkája

Illusztrációk: Internet, a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház rovat háttere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink: Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Facebook: [Lidércfény Online](https://www.facebook.com/LidercfenyOnline) YouTube: [LidercfenyHQ](https://www.youtube.com/LidercfenyHQ)

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Megjelent az 5. Lector Magazin	3.
Pályázat - Élni nélküle	3.
„56 szó 56-ról” – meghívásos és nyílt irodalmi pályázat	3.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLUK

Galaktikabolt – Szergej Lukjanyenko – Egyesült őrség	4.
Historium Kiadó – Forradalmak	5.
Szukits – Katona Attila – Vérzivatar	5.
Szukits – Katona Attila – Kiválasztottak	5.
Tuan – Dan Abnett – Titanicus - Warhammer 40.000 regény	5.
Delta Vision – Malcolm J. Hunt: Bosszúangyal	6.
Delta Vision – Malcolm J. Hunt: Kígyószív	6.
Agave – Laurell K. Hamilton – Fagyos halál	6.

INTERJÚ

Harrison Fawcett/Fonyódi Tibor interjú - 2016. szeptember /Craz – Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház/	7.
--	----

SZÉPIRODALOM

Lustapuszta /zsolti_tolla/	10.
A Kor Szelleme /Xenothepe/	11.
Minden rendben /Xenothepe/	18.

A JÖVŐ ÚTJAI

Tiltott Könyvek - Az első ugrás /Homoergaster/	19.
--	-----

FANTASY

Mindennek a vége /Norberto/	20.
A Katedrális titka /Marco Leaves/	21.

HORROR

Péntek Október 8. 2016. Idő: 04:28 Tamás Tomi és a látogató /Dawn Bat/	23.
Földúton /Koi/	24.

STAR WARS

Darth Vader történetek 01: Maszkok és mesterek /Homoergaster/	27.
--	-----

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Helló, mi? (18+) /Sren Tilesh/	30.
--------------------------------------	-----

VERSEK

Elhagyom a várost /macika/	32.
magamnak muzsikálok /Kolumbán Jenő/	32.
El kell feledjelek /Seth/	32.
Kereslek /Alkony/	32.
Csak... /Camino/	32.
Barátom /kisjankó/	32.
Elfüstölt... /Koi/	32.
Füstölök / három szimfónia /Norberto/	33.
A csend... /csabi6669/	33.
Valami közeleg... /atesz990/	33.
Tragédia /mokus542/	33.
Mi végre? /edwardhooper/	33.
Ébredj fel! /TwinOfOne/	34.
Látomás-ként /Drekthor/	34.
Szerelem, nemes szív /Dawn Bat/	34.
Élet az emberek után /Csillangó/	34.

KÖNYVAJÁNLÓ

Joe Schreiber – Star Wars: Halálvilág /Kapitány/	29.
Szabó Róbert Csaba: Fekete Dacia /Kapitány/	36.

KÜLVILÁG

Határozatlan idejű búcsú az AKF-től /Jimmy Cartwright/	35.
--	-----

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Megjelent az 5. Lector Magazin

Hosszú kihagyás után ismét megjelent a SpiritArt egyesület kiadásában a Lector Magazin.

Cikkek, kitekintők, ismertető, interjú, és természetesen sok egyéb érdekes olvasnivaló.

A kiadványból a szokásos módon, megtaláljátok az ebook olvasókra optimalizált méretű pdf formátumot is.

A magazin letölthető a SpiritArt egyesület honlapjáról: <http://spiritart8.webnode.hu/lector-magazin/>

Pályázat - Élni nélküle

Az Élő Irodalom – Élő Könyv Műhely irodalmi pályázatot ír ki „Élni nélküle” címmel.

Amikor egy szerettünk meghal, úgy érezzük, abban a pillanatban nem csak az ő élete szakadt meg, hanem a miénk is. De másnap dühösen tapasztaljuk meg, hogy a saját életünk nem ért véget. Másnap ismét felkel a nap, csicseregnek a madarak, az emberek dolgukra sietnek, nevetnek, zenélnek.

Mi pedig értetlenül állunk, könnyeinket nyeljük, és talán azt kívánjuk, szakadjon le az ég is, hisz minek élünk, ha ő már elment. Abban a pillanatban elképzelni sem tudjuk, hogyan is élünk tovább nélküle. Aztán múlik az idő, telnek a napok, tesszük mi is a kötelező dolgainkat, de mikor kezdünk ismét élni? Fogunk egyáltalán valamikor? Vagy csak élő halottként létezzünk a világunkban?

Azt mondják, az idő begyógyítja a sebeket. Ez valóban így lehet. A testi sebek begyógyulnak, megszűnik a fájdalom, de nyomtalanul azok sem tűnnek el. A lelki sebek mikor gyógyulnak be? Mikor érezzük már azt, hogy nem fáj? Eljön valaha az a pillanat, amikor nem fájdalommal, hanem szeretettel tudunk gondolni az elment szerettünkre? Eljön valamikor az a pillanat, amikor ismét boldogan tudjuk élni életünket?

Ha ezekre a kérdésekre saját tapasztalatból van válaszod, akkor mondd el nekünk is!

A pályázat feltételei:

Egy pályázó maximum egy művel pályázhat.

Gyermekek írásait is várjuk.

Műfaji és méretbeli korlátozás nincs. (De ne írjunk kisregényt.)

A pályázatot elektronikus formában az info@mairodalma.hu email-címre kell elküldeni, csatolt fájlként.

A levél tárgya a pályázat címe legyen.

A csatolt fájl tartalmazza

- a pályázati művet

- a pályázó nevét

- életkorát

- ha írói néven szeretne megjelenni, akkor az írói nevét

- elérhetőségként email-címet, telefonszámot

- lakcímét.

A pályázat beadásával a pályázó

- nyilatkozik arról, hogy a beadott mű a pályázó saját szellemi terméke. Ez irányú bármilyen jogi felelősség a pályázót terheli.

- nyilatkozik arról is, hogy a pályázatra beadott mű nyomtatott könyvben nem szerepelt még.

- hozzájárulását adja, hogy a pályázatra beadott művön a szerkesztők irodalmi és könyvszakmai szempontok miatt korrekciókat hajtsanak végre.

A pályázatra érkező írások értékelése folyamatos, de az első értékelés tíz írás beérkezését követően készül el. Amennyiben a mű nem felel meg a kiírás feltételeinek vagy az erkölcsi normáknak, vagy bármilyen egyéb szempontból megjelenésre alkalmatlannak találják, az írás eleve kizáródik a pályázatból.

Az értékelés eredményéről a pályázók értesítést kapnak.

A kötetbe bekerülő pályázó a pályázat beadásával kötelezettséget vállal 1 db, a mairodalma.hu oldalon szereplő tetszőleges könyv megvásárlására.

A kötetbe bekerülő művek szerkesztését és a szerkesztés - pályázó általi - elfogadását követően a művekből ISBN-nel ellátott, nyomtatott könyvet készítenek.

A könyv - terveink szerint - 2017 júniusára, az Ünnepi Könyvhétre jelenik meg.

Határidő: 2017.02.28

Nevezési díj: A nevezés ingyenes.

Kellemes alkotást, sikeres pályázást kíván az Élő Irodalom – Élő Könyv Műhely, a Szerzők Könyvesboltja, a Szerzők Kiadója!

Szilágyi Marcsi Cseppecske:

szilagyi.marcsi@mairodalma.hu

Facebook: [facebook.com/szilagyi.marcsi.cseppecske](https://www.facebook.com/szilagyi.marcsi.cseppecske)

Weblap: www.mairodalma.hu

Facebook: www.facebook.com/mairodalma

Facebook: Olvasda Csoport

„56 szó 56-ról”

- meghívásos és nyílt irodalmi pályázat

A Clavis Irodalmi Ügynökség alkotói pályázata

A pályázat kiírója

A Clavis Irodalmi Ügynökség (Clavisagency Irodalmi Ügynökség Kft., 1023 Budapest, Frankel Leó út 21-23., clavisagency.hu) nyílt alkotói pályázatot hirdet vers és próza kategóriában.

A pályázat célja:

A Sinkovits Imre Pályázathoz kapcsolódó, „56 - graffiti/ Márciusban Újra Kezdjük” összművészeti programsorozat irodalmi estjéhez az 1956-os forradalom által inspirált művek alkotása.

Feltételek:

Műfaji megkötés nincs. A beküldött szöveg **legfeljebb 56 szóból állhat**. A pályaműnek valamilyen módon **kapcsolódnia kell az 1956-os forradalomhoz, szereplőihöz, eseményeihez, vagy a forradalom hatásaihoz**. A bíráló bizottság a lehető **legtágabb értelemben** kezeli ezt a feltételt. A cím és az írásjelek nem számítanak bele az 56 szóba.

Egy pályázó maximum 3 (három) művel indulhat. Amennyiben egy jelentkezőtől háromnál több pályamunka érkezik, az időben korábban küldött három érvényes.

A pályázat díjazása

A pályázat összdíjazása: 120.000 Ft, melyet a zsűri egyenlően oszt szét a legjobbnak minősített 6 (hat), a pályázaton eredményesen résztvevő alkotó között. A díjazás utalványok formájában kerül átadásra.

A pályázat benyújtásának módja

Pályázni e-mailben elküldött kézírral lehet. A pályázati munkákat kizárólag elektronikus úton fogadjuk a következő címen: palyazat02@56graffiti.hu

A pályázat egy word vagy pdf dokumentumban tartalmazza a következőket:

- pályamű szövegét (több pályamű esetén, szövegeit sorszámozva)
- szerző elérhetőségeit (postacím, emailcím, telefonszám)
- szerző rövid önéletrajzát.

A pályázat benyújtásához nevezési díjat nem kell fizetni.

A pályázat benyújtásának határideje 2017. január hó 31.

napja, éjfélel. A határidő letelte után benyújtott pályaművek nem kerülnek elbírálásra.

Az elbírálás módja

A beérkező pályaműveket a meghívott bírálók (zsűri) közösen bírálják el. A zsűri névsorát a kiíró az **56graffiti.hu** honlapon fogja közzétenni.

A nyertes pályaműveket és a pályázó szerzők nevét a kiíró legkésőbb **2017. február hó 15. napjáig** közzéteszi 56graffiti.hu c. honlapján, illetve közvetlenül értesíti őket megadott e-mail címükön.

A nyertes hat pályamű, valamint a nem díjazott, de jónak ítélt kéziratok szerzői meghívást kapnak az eredményhirdetést követő, közönség előtt lezajló felolvasóestre, ahol színművészek előadásában kerülnek bemutatásra a kiválasztott művek.

A kiíró kéziratot nem őriz meg és nem küld vissza, kivéve, ha a pályázó ezt kifejezetten, írásban kéri. Amennyiben a pályázó valótlan személyes adatokkal (álnéven pályázni természetesen megengedett), vagy nem saját kézírral pályázik, az a pályázatból történő azonnali kizárását vonja maga után.

Jogi nyilatkozatok

A pályázó a pályázaton való részvételével (pályamű beküldésével) hozzájárul művének külön díjazás nélküli nyilvánosságra hozatalához, valamint a pályázatra benyújtott és szerkesztett művekkel közös antológiában való megjelenéshez.

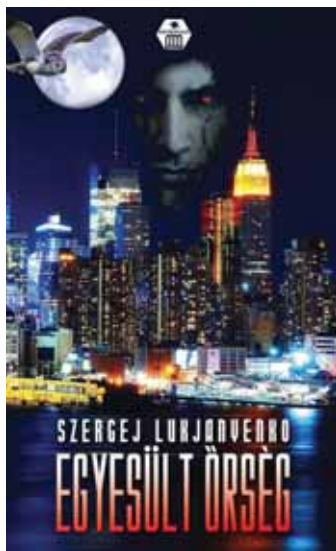
„A programot az 1956-os forradalom és szabadságharc 60. évfordulójára létrehozott Emlékbizottság támogatja”

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

GALAKTIKABOLT

Szergej Lukjanyenko – Egyesült Őrség

Megjelent az Egyesült Őrség!

Megérkezett az Egyesült Őrség az Új Őrség után következő, és Lukjanyenko által megálmodott Őrség-sorozat zárókötetete.

Titokzatos vámpír szedi áldozatait a moszkvai utcákon. Az áldozatok neveinek kezdőbetűiből Anton Gorogyeckij egy üzenetet olvas ki, és Geszer parancsára nekiáll, hogy felgöngyöltse a szálakat. Vajon ki ez a titokzatos vámpír, és hogyan kell értelmezni az üzenetét? Gorogyeckij az archívu-

mokban talált dokumentumok alapján próbál a nyomára bukkanni, ám ekkor lányát, az Abszolút varázslónőt támadás éri.

Felbukkan a Kétlényű, egy ősi istenség, és ezzel egyidejűleg ugyanaz a prófécia jut el mind az Éjszakai, mind a Nappali Őrséghez: „Nem hiába ömlött ki, nem feleslegesen égették el. Elérkezett az első határidő. Ketten testet öltenek és kitarják az ajtót. Három áldozat, negyedszerre. Öt nap marad a Másfélék számára. Hat napja marad az embereknek. Azoknak, akik útra kelnek, semmijük sem marad. A Hatodik Őrség halott. Az ötödik erő eltűnt. A negyediknek erre nem volt ideje. A harmadik erő nem hisz, a második erő fél, az első erő elfáradt.”

Vajon mi az a Hatodik Őrség? És hová tűnt? Gorogyeckijnek és társainak egyetlen reményük marad: egyesíteni a Fény és a Setét erőit, hogy megtalálják a rejtély megoldását.

A népszerű Őrség-sorozat újabb darabja a már jól ismert szereplőket vonultatja fel. A szerző a tőle megszokott lebilincselő kalandokon keresztül vezeti az olvasót, de közben fel-felillantja az emberi lét valamennyiünket izgató legalapvetőbb kérdéseit.

Az Egyesült Őrség most akciós áron megrendelhető a Galaktikabolt.hu webáruházában.

Megjelent a Forradalmak!

Tizenhat szerző, köztük a régi Lidércfényes szerző, Bukros Zsolt, alias Maggoth hívja különleges időutazásra az olvasót, hogy az elmúlt három évszázad halálra ítélt, vérbe fojtott magyar forradalmainak és szabadságharcainak pillanataiba nyújtson betekintést. Rákóczi, Kossuth, Nagy Imre; mind egy-egy eltaposott harcunk vezéralakjai ők, és valamilyen formában mind felbukkannak ebben a kötetben is – ám melléjük a Kisember, a Névtelen Katona, a rabláncát újból és újból lerázni igyekvő, sokadszor is talpára álló „egyszerű” magyar ember is ugyanolyan hőse ennek a válogatásnak, mint a történelemkönyvekből ismert nagy nemzeti alakok.

A szablyától az ágyútűzig, a puskaropogástól az orosz tankok dübörgéséig tart ez az időutazás, melyben elszánt huszárok rikoltása keveredik védtelen asszonyok halál-sikolyával, de bármily sötét is az alagút, melyen a szerzők végigvezetik az olvasót, a végén mindenképpen ott pislákol a fény.

A Forradalmak méltó lezárása a **Historium Kiadó** ötkötetes antológiasorozatának.

További infók:

moly.hu/konyvek/biro-szabolcs-serk-forradalmak

Katona Attila – Vérzivatar

Felbolydul a sziklaszilárdnak hitt, hatalmas Bonton Birodalom. Az örökösök és a hadurak széthúznak; némelyek a kiborggá vált királlyal tartanak, mások ellene fordulnak: ezúttal polgárháború borítja lángba a megtépázott, fáradt galaxist. A hódítás ugyanakkor nem áll meg, mivel a bontnok így is elég erősek ahhoz, hogy mellékesen leverjék a feltámadó kisebb-nagyobb lázadásokat, emellett pedig kizárólag saját céljaikkal és problémáikkal törődjenek.

Az uralkodó egyre furcsábban viselkedik. Legfőbb támaszának ezúttal üzött vadként az életéért kell harcolnia, miközben egy ellenséges labirintus fogságába kerül, amelynek neve: Kradomah. Mégis élete legnagyobb harca vár rá: megküzdeni önmagával. Újabb különös titkok emelkednek

napvilágra, amelyek ezúttal is komoly befolyással bírnak a galaxis és annak lakói sorsára...

Az 1990-es években született, ma már klasszikusnak tekinthető, szépirodalmi díjakat elnyerő Csillaghullás eposzt követő trilógiában az ott megismert események következményeivel szembesülhetünk. Újra találkozhatunk hőseinkkel, illetve kiválasztottakként az univerzum titkainak további mélységeibe nyer-

Katona Attila – Kiválasztottak

Hódító hatalom terjeszkedik a galaxis közepének irányából annak pereme felé, fénysebességgel kebelezve be a még független rendszereket. Az ellenállókat kíméletlenül gyúri maga alá, senki és semmi sem képes megállítani.

Egy magányos csillagközi ügynök látszólag rutinfeladattal indul útnak, de akaratán kívül olyan játszamába csöppen, amelynek tétje az Univerzum sorsa lehet. Különös események rántanak magukkal egy magánnyomozót is a Föld nevű bolygón, aki társával együtt szintén csillagközi hatalmak játékszerévé válik. Mi vezérelheti a kérlelhetetlen Bonton Birodalmat? Mi köze egymáshoz a két embernek, akiket naprendszerek ezrei választanak el egymástól? És mi lehet az a titokzatos erő, amely fokozatosan emelkedik fel a mélyből, hogy átvegye az irányítást az Univerzum, s vele együtt a Föld, illetve annak lakói sorsa felett?

Az 1990-es években született, ma már klasszikusnak tekinthető, szépirodalmi díjakat elnyerő és „space-fantasy” jelentősen kibővített, 3. kiadása. A sci-fi és a fantasy műfajok szerelmeseinek ajánlott olvasmány, de a Time, Space & Power univerzum rajongói is számos újdonságot, magyarázatot találhatnak benne.

Dan Abnett – Titanicus
- Warhammer 40.000 regény

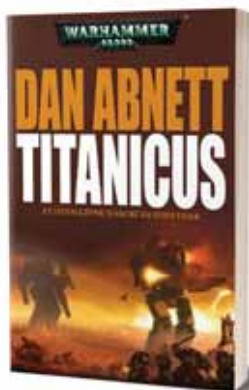
(Előrendelés)

Mikor Orestes kulcsfontosságú kohóvilágát ostrom alá veszik a Káosz titánjai, a bolygó kénytelen segítségért folyamodni. A küzdelemből frissen megtért Invicta Titán Légiónak bár égető szüksége lenne némi időre, hogy elvégezzék a létfontosságú javításokat, hogy feltöltsék a készleteiket, mégis

válaszolnak a segélykérő hívásra, és hadba vonulnak. A háborúba induló isten-gépek lábai alatt maga a föld is megrepeg, hisz a pusztítás, melyre képesek könnyen romlásba döntheti magát a világot is, melynek felszabadítására felesküdték.

Az epikus Warhammer 40.000 regény lapjain az apokaliptikus léptékű, vad küzdelem sötét politikai intrikával párosul.

WWW.DELTAVISION.HU

Malcolm J. Hunt: Bosszúangyal

A hetedkor első évezredének alkonyán Erion rontásérseke kalandozócsapatot küld a Quiron-tenger déli partvidékre egy elfeledett sírban rejtőző, különös csatabárdért. Bár sikerrel járnak, az ereklye makacsul őrzi titkait, és a kalandozók hosszas viszontagságok után kénytelenek rádöbenni arra, hogy léteznek rejtélyek, amelyeket nem halandóknak szántak a teremtett szférák alatt, és amelyekre csak az deríthet fényt, aki az életével fizet értük...

Malcolm J. Hunt első regényében korokon át követhetjük az ősi ereklye történetét, a jogos bosszú megannyi formáját, a fegyverrel kapcsolatba került népek és fajok harcait – Ryek démoni elnyomásától, Kyria dicsőséges időszakán és az első emberi civilizáció, Cranta birodalmának fénykorán át az óidők szörnyetegeinek homályba vesző múltjáig.

Malcolm J. Hunt: Kigyószív

A XIV. zászlóháború befejeztével Észak lángjai kihunytak ugyan, ám Gro-Ugon földjén új harc veszi kezdetét. Az orkok vérről és erővel összekovácsolt törzsszövetsége felázad a Kard Testvériség lovagjainak uralma ellen, és a rend fellegvárának, Reagnak az ostroma akár a mindent eldöntő csatát is jelentheti. Az orkok küzdelme egyszerre szabadságharc és vallási háború, hiszen korábbi uraik egyben gyűlölt teremtőjük, Orwella fanatikus hívei is.

Miközben Egar din Branig, a lovagrend hadmestere rá kell döbbsenjen, hogy legfőbb ellenségei a várfalakon belül vannak, az orkok között, a matriarchátusban élő Holdimádók

törzsének sámánja olyan titkokra bukkan, amely egész törzse létét fenyegeti.

Malcolm J. Hunt második regénye Reag ostromának lebilincselően izgalmas történetével mutatja be a kardlovagok életét, az orkok történelmi tettét, valamint Orwella egyszerre szent és átkozott misztériumait. Az ádáz csatákban az emberek és orkok mellett a Kárhozat Asszonyának két eszmerendszere, az arc nélküli hatalom és a

pusztító erő útja is összecsap – ékesen bizonyítva, hogy a Kigyószív két viperájának küzdelmeiben csakis egy igazi győztes lehet.

agave könyvek

Laurell K. Hamilton – Fagyos halál

Amióta Anita Blake eljegyezte magát Jean-Claude-dal, St. Louis városának vámpírurával, már csak a vámpírkirálymenyasszonyaként beszél róla a világ. Minden idők legeredményesebb vámpírhóhéjának rendőrbírói hírnevebelegabalyodott a menyasszonyi fátyolba, és mindenki csak gyűrűkről és hintókról meg lánykérésről akar vele társalogni. Mielőtt azonban végképp betelne nála a

pohár, az interneten felbukkan egy zombipornóval üzletelőrejtélyes társaság, és az FBI-nak ismét eszébe jut, hogy Anitánál jobban senki sem ért a zombikhoz és az egyéb, szörnyekkel kapcsolatos bűnügyekhez. Valaki elrabolja a holtak lelkét, hogy a zombikba visszaplántálva azt, örökké engedelmes szexrabszolgákat gyártson belőlük. A felfoghathatlan hatalmú vudu varázslat még Anita számára is ismeretlen, mégis meg kell valahogyan oldania az ügyet, el kell kapnia a mindig köddé váló, rejtélyes elkövetőt, hogy a szerencsétlen zombikat felszabadíthassa.

Craz /
Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház

Harrison Fawcett/Fonyódi Tibor interjú - 2016. szeptember

- Hosszú az út? :)

- Rettenetesen, habár úgy érzem, hogy huss, egy pillanat alatt elröppent ezt a tizenhárom év, ami, ha jól belegondolunk, valójában tizenhat, tudniillik tettem én már olyan kijelentést, hogy a sci-fi írói pályafutásomat hivatalosan a 2000-ben megjelent Korona hatalmával zártam le, a 2013-as Jó nap ez a halálra amolyan bon mot volt, ma már nem is része a kánonnak, ahogy egy 2015-ös könyvhéti video-riportban kifejtettem többé nem jelenhet meg.

- További két kisregényeddel együtt, ha jól emlékszem.

- A Hogyan legyünk Sherlock Holmes, és a Jó nap ez a halálra került ki a kánonból, a Szűz infrafénybennel kapcsolatban viszont meggondoltam magam: egy erős átdolgozást követően - ami teljes átdolgozást és komoly hozzáírást jelent a rövidege miatt - elvileg újra kiadható. Az más kérdés, hogy ezt a munkát, mikor tudom elvégezni.

- Pontosan mit értsünk az alatt, hogy a sorozat egyes darabjai nem kanonizáltak?

- A Jó nap ezt a halálra írásának idején volt egy határozott elképzelésem arról, hogyan kapcsoljam össze a Katedrális és Brett Shaw világát: Brett Shaw a Korona hatalmából ismert Stenonis oldalán elindul, hogy megkeresse a Katedrális, mindeközben fertőzést kapott egy StockBauertől. Hát, gyerekek, utóbbi például akkora baromság, mint a sivatagi tömeglélektan. Utána következett 13 év alkotói szünet, de már tavaly tudtam, hogy a Jó nap ez a halálra nem érvényes, csak bezavar a képbe, például az évszámok sem stimmelnek. Más nem tehetek, minthogy többé nem lehet kiadni. A Holmes pedig a sorozat nyitódarabja volt, ami az érvényes világkronológia szerint elvileg a legutolsó Brett Shaw sztori. Írásakor - ez 1997-ben volt és 98-ban jelent meg - nemhogy a Mysterious Universe-ről, de még a Brett Shaw-sorozatról sem volt határozott elképzelésem. Ahol most állunk, onnan nehezem tudom elképzelni például, hogy Brett Shaw-ból negyven éves korára biztonsági őr lesz egy kirándulóhajón.

- Mysterious Universe. Hogyan látod most ezt a világot? Mi változott az eltelt évek alatt?

- A Mysterious Universe valójában egy gyűjtőfogalom.

Sőt, egy időben, olyan 2005 magasságában, kifejezetten azt gondoltam róla, hogy nem egy koherens világot jelent, hanem a space opera stílusesszövegek felhasználásával megírt önálló szekciók sorozatát, és ezeknek a szekcióknak semmi közük egymáshoz azon kívül, hogy a harmincadik század perspektívájából a hős néha-néha visszatekint a múltra, és elmondja, hogy, á, az nem úgy volt... én meg mindent átdolgozhatok, ami eddig megjelent tőlem. A visszatéréssel ez az áldatlan állapot megszűnt: a Hosszú út a trónig, bébivel kezdődően jönnek MU egészét átfogó átkötőregények, ezeket vagy én írom, vagy mások írják, de az biztos, hogy ott leszek és árgus szemmel figyelek.

- 1998-1999. Katedrális. Azaz: A katedrális harcosai, A katedrális legendája. Hogyan emlékszel vissza a világ teremtésére, ami akkor még nem is volt Mysterious Universe?

- A Katedrális 1994 szeptemberében kezdtem el írni. Létezik két ösváltozat, ezek máig megvannak, és szabályosan rettegek attól, hogy a tudtom nélkül valaki kiadja őket. Vannak a műben olyan jelenetek, melyek már a nyolcvanas évek közepén papíron voltak. A StockBauer és az Ópiumkeringőben megjelenő William Martin figurája már 79-ben létezett, kis híján negyven évvel ezelőtt. Hát az nem ma volt! Ezekben az években felszabadultam, minden kötelezettség nélkül és nagyon rosszul írtam. Most sem vagyok egy Thomas Pynchon, de azért van valami fejlődés. Tulajdonképpen a Harrison Fawcett néven publikált regényeim, azoknak az álmaimnak a manifesztumai, melyek gyerekkorom óta meghatározóak az életemben, mondhatni máig kísértenek. Őszintén szólva, ha valaki a kilencvenes évek derekán azt mondja, hogy író leszek és meg is élek belőle, ráhívom az ügyeletet, hogy, hé, itt van az a pali, akit napok óta keresnek az ápolók.

- A Cherubion Kiadó után következett az Inomi. Mi változott akkoriban?

- Tegyük hozzá: három év szünet után. 2000 és 2003 között a Kalandor kiadónál dolgoztunk a Sándorral (Szélesi Sándor), akkor kezdtem el írni azokat a regényeim, amiket most jelentett meg sorra a Gold Book második kiadásban az új történelmi regényeimmel együtt. Az Inomi ígéretes üzleti

vállalkozásnak indult, aztán pár év után kifulladt, Sándort kérdezd a részletekről. Akkor már nem számítottam aktív sci-fi írónak, nem folytam bele a MU ügyeibe sem, a szekeret Sándor, illetve azok az írók tolták tovább, aki akkoriban kapcsolódtak be a viláépítésbe. Az Inomi után következő Sándor saját vállalkozása, a Graal Kiadó. Hogy mi változott akkoriban? Tök őszinte leszek, az Inomi például szépen fizetett.

- Majd a rövid Graal-os időszak után pedig a Tuan Kiadó...

- A Tuan 2008-tól jelentet meg MU-t, azt hiszem, egy antológiával indított, ez volt a Katedrális őrzői, és a következő évben jött ki a Korona hatalma második kiadása. A Tuan és a Delta - náluk van a Katedrális 2007 óta - már akkor szorgalmazta, hogy írjak új Brett Shaw történetet, de elzárkóztam előle. Ezekben az években fordult komolyra a forgatókönyvírói pályafutásom, és nem volt időm másra a filmen kívül. Gyakorlatilag most sincs, a Gold Booknak öt éve tartozom a Fokossal, ami a Torda-trilógia záróköteté. Öt év alatt nem tudtam befejezni, de jövőre akkor is megjelenik, ha megairák potyognak az égből.

- És tizenhárom évvel a Jó nap ez a halálra után megjelenik a Hosszú út. Gondoltad volna? :)

- Két éve még nem. De nagyjából egy évvel ezelőtt már körvonalazódott valami. Bayer Tibi 2014-ben megkeresett, hogy szeretné megjelentetni a régi Brett Shaw-sztorikat, közben Sándort is agitálta, hogy folytassa a Ketchikan-sorozatát, a Vadászat egy szimurgra után. Bayer előállt egy működőképesnek látszó konstrukcióval, és elfogadtam az ajánlatát. Ebben a konstrukcióban egy új Shaw-regényre szerződünk, és úgy döntöttem, hogy azt a Hosszú út a trónig, bébit fogom megírni, amit már a Korona hatalma első kiadásának reklámdalán meghirdettem, szóval tizenhat évvel ezelőtt.

- Amint az előrendelések száma is mutatja, régen és nagyon várt könyv a Hosszú út a trónig, bébi.

- Az előrendelés közben átváltott sima webes rendelésre a Tuan oldalán, hírek szerint sikerült megdöntenem egy rakás rekordot. Majd meglátjuk hol áll meg a végén, az biztos, hogy a fogyás mértéke nagyban befolyásolja a további döntéseimet, a folytatáshoz persze kell egy új konstrukció is, amit a Tuan nyilván időben ki fog dolgozni.

- „...Brett Shaw-nak egyetlen esélye marad visszatérni a jövőbe: bármi áron, de meg kell találnia azt a legendák homályába vesző, az időutazás technológiáját kifejlesztő Katedrálíst, amelynek sosem hitt a létezésében...” Azért

reméljük, hogy mind Brett Shaw, mint Harrison Fawcett visszatér? :)

- Hát, ahogy előbb mondtam, várom a piac és a kiadó visszajelzéseit. Határozott elképzelésem van, hogyan folytatom a sorozatot, vagy hogyan engedem folytatni másoknak, ha ennek határozott időn belül megteremtődnek a feltételei.

- Mostanság újra fellendülni látszik az MU, ami a megjelenő regényeket illeti. Ehhez az kellett, hogy Fawcett végre befejezze a Hosszú utat? :)

- Szerintem nagy lökést kap tőle a sorozat. Persze majd a piac reagál, és a kiadó levonja belőle a tanulságokat. Az biztos, hogy heteken belül érkezik Sheenard Excaliburjának második, átdolgozott kiadása, és bekapcsolódik egy új író a Mysterios Universe viláépítésbe. Michael Walden (Waldmann Szabolcs) jelentkezik a Paul Wittgen-sorozat első regényével, és a kiadói tervek szerint még az idén megjelenik Valyon Tamás első és Dave Howard (Mészáros László) negyedik MU-regénye. A 2017-es kínálatból egyelőre az Excalibur keresése második kötete és Walden következő regénye a biztos.

- Egyik kedvenc MU regényem I. M. Brodtól a Tüske a köröm alatt. Neked mi róla a véleményed?

- Imádtam. Mindig szerettem a Raymond Chandler regényeket, gyakorlatilag ezeken nőttem fel. Brod valami hasonlót akart írni, és véleményem szerint sikerült. A keményöklű, magányos zsaru figurája mindig is bejött nekem, valahol Brett Shaw is hasonló, mondjuk ő nem nyomoz, inkább lő, aztán kérdez. Hozzáteszem a Hosszú út a trónig, bébiben már sokkal higgadtabb, mint az előző sztorikban. Szerintem nem ő változott, hanem én; a regény és az író oda-vissza írják egymást.

- Sheenard egyszer azt mondta, hogy számára egy MU regény megírása más, mint más témájú regényeié, többek között gyorsabb... :)

- Minden írónak megvan a sajátos munkamódszere. A stílus és a nézőpont nem feltétlenül meghatározó, nem merném kijelenteni, hogy E/1-ben könnyebben és gyorsabban lehet írni, mint E/3-ban, ezt írja válogatja. Ma már nem írok olyan gyorsan, mint pályafutásom elején, de amennyit lassultam, annyival lettem pontosabb, legalább is remélem. Az biztos, hogy sokat köszönhetek a forgatókönyvírásnak, ahol sztori, cselekmény és erős karakterek és frappáns dialógusok hiányában csak piszkolod a papírt és akkor hol vagy még attól, hogy milliókért eladd, amit írtál, és azt gyártásba is helyezték. Hogy a stílus és a mondanivaló mennyivel lett jobb és több, majd az olvasók eldöntik; a kritikusnak nincs mindig, mindenben igaza, de az olvasónak igen.

- Ez egy szép gesztus az olvasó felé. Megjegyzem a kritikus ugyanúgy olvasó.

- Egyszer majd szívesen beszélek a kritikus olvasó és az

olvasó kritikus közti különbségekről. Most elégedj meg annyival felvezetésnek, mintegy mottóként, hogy sokan nem azt szeretik, amire vágnak, hanem magát a vágyat szeretik.

- Ezt kifejthetnéd!

- Figyeld a szómat: egyszerű!

- Egy könyv megírása - gondolom - hosszabb és magányosabb feladat, mint egy forgatókönyvé. Hiányzott neked ez az állapot vagy inkább szokatlan volt, amíg befejezted a regényt?

- Azért arról nem szabad megfeledkezni, hogy a tizenhárom éves szünet a fantasztikus irodalomban, magában az irodalomban nem jelentett teljes tétlenséget. 2003 óta, ha jól számolom négy regényt írtam, köztük a történelmi-regény zsánerben főművemnek tekintett Naptól vagyok, holdtól vagyok és egy memoárt Hajasbaba címmel, ami csak angolul olvasható. Kérdésre visszatérve: a forgatókönyvírás egészen más műfaj, még csak nem is ugyanaz a sportág. Ugyan, ott is betűket kell sorba rakni, a szavak és mondatok ugyanúgy értelmet nyernek, mindazonáltal a forgatókönyvnek semmi köze az irodalomhoz, csak a filmkészítés első kreatív lépcsőfoka. Tény, hogy a forgatókönyv gyorsabban elkészül, mint egy regény, és nem csupán több, hanem sokkal több pénzt lehet vele keresni, mint regényírással, de nem könnyebb melő, aki ezt hiszi téved. Ha valami hiányzott, az Brett Shaw és a Katedrális világa, az a hangulat, amit sugároznak magukból. A Hosszú út írásának elején kicsit szokatlan volt, vagy inkább elfelejtett, újra bele kellett rázódnom, de az első két fejezet után már ment, mint a karikacsapás. Aki írt már regényt és képes azonosulni azzal, amit ír, annak tudnia kell, hisz tapasztalta, hogy a regény önmagát írja, az író csak lejegyzi, ami történik.

- Hogy halad az Ópiumkeringő angol fordítása?

- Elkészült. Az angol anyanyelvű tesztolvasók szerint nagyon jó lett. Most készül az angol és orosz nyelvű portfólióm. Ha bármi említésre méltó történik, tudni fogtok róla.

- Mik a közeljövőbeli terveid, min dolgozol jelenleg?

- Béres József, a Béres Csepp megalkotójának életéről írok egy két részes tv-filmet, aztán befejezem Robert Yugovich Olja

című regénye alapján készülő forgatókönyvem első draftját, és ha mindezzel végzek, nagyjából november elején,

nekifeszülök a Fokosnak és befejezem. Ezzel a regényemmel búcsúzom a magyar történelemtől, mint feldolgozandó tematikától. Forgatókönyvíróként 2017 szeptemberéig be vagyok táblázva, regényíráásra februártól kezdődően lesz kreatív kapacitásom. Mielőtt kérdeznéd, még nem tudom, mi következik a Fokos után.

- Sokan örülnének a Katedrális alkonyának.

- Én is. Aggodalomra semmi ok, fél lábon állva kibírjuk azt a huszonhat évet, mire megírom.

- Ez nyilván poén volt!

- És milyen rossz.

- Még egy utolsó kérdés. Molyos közösségben fültanúja voltam egy kisebb vitának, hogy a „Hosszú út a trónig, bébi” a magyar nyelv szabályai szerint „Hosszú az út a trónig, bébi” kéne, hogy legyen. Mi a véleményed erről?

- Most mondhatnám, hogy a regényből kiolvasható, hogy miért ez a cím és miért így, de inkább azt mondom, hogy Márai Sándor szerint az író egy idő után már nem a mondatot csiszolja, hanem a gondolatot. Pontosan ez történt. Van persze populárisabb magyarázatom is: mindkét forma helyes.

zsolti_tolla

Lustapuszta

Napsütéses, májusvégi vasárnapra virradt a reggel. Tökéletes a megnyújtott reggeli pihenésre, kényelmesen az ágyban feküdni, és egész nap pizsamában ténferegni. De ez lehetne akár hétfő, vagy kedd, sőt a hét bármely napja. Hónapról nem is beszélve, az időjárás meg hagyján. Mert Lustapuszta nem a rohanásról, vagy az eszeveszett munkatempóról híres, mivel dolgozni sem dolgoznak a helybéliek, és ha valami folytán egy munka elvégzésre kerül, az is biztos, hogy a véletlenek játszottak össze. Ez Lustapuszta! A községről nem üdvözlő a tábla, sem a faluban Senkifia. Hozzáfűzném, ez nem udvariatlanság, egy lustapusztai nem képes igazán goromba lenni, az túlságosan is megerőltető lenne. Ez egyszerűen csak lustaság.

Szóval az, hogy májusvégi, napsütéses vasárnapra virradt a reggel, az nem a pihenés, hanem a cseresznye miatt fontos.

Cseresznye!

Kora reggeli napsütésben rózsásan tündököl a roskadásig telt fákon, és kint, az ültetvény szélén megpihen egy magányos rigó az öreg diófa egyik ágán. Csendben figyel, ahogy érik a gyümölcs. De ezt nem látja senki más, mert még korán van, az emberek még alszanak, legalább délig. Délben aztán megkezdődik a nap, Lustapusztán megindul a kialudt, s már elfeledett álmok kiásítása, a nyújtózkodás lavinája, ki-ki a borostáját vakarva, komótosan az éléskamrához lép, jóleső, kiadós reggeli ígéretével, de a kamra üres! Üres, már az egerek sem motoszkálnak odabenn jó rég, és csak egy elhagyatott, poros pókháló libben meg a hirtelen támadt huzattól.

Ekkor jön a tanakodás, hogy most aztán mi legyen, mert az emberfiának mégiscsak jár a reggeli, vagy akár az ebéd. A lavina tovább gördül a fiókok felé, hátha egy falat kenyér, egy szem elkallódott mazsola lapul a borítékok, képeslapok, csipeszek, tartalék gyufák és gyertyák vagy akár a zoknik közt, de nem. Semmi. Egy morzsa sem.

Ekkor érkezik a megváltó, isteni ötlet, miszerint az ajtó előtt...! Az ajtó előtt ott a tej, mert a tejesnek hoznia kell, ez az Ő feladata!

És nyíltak is bejárati ajtók százai, éhesen, izgatottan, de valahol Lustapuszta túl végén maga a tejesember is ilyesformán áll értetlenkedve a saját küszöbe és el nem végzet munkája előtt.

Lustapusztán kitört az éhínség.

Aladár polgármester fel-alá vonszolta magát szerény irodájában. Nagyon neheze esett e kis mozgás, de a szükség nagyúr, hátha a kis sétától megelevenedik előtte a megoldás, hogyan töltsön meg több száz kamrát és természetesen saját bendőjét.

Vonszolta magát fel-alá az irodájában és valamit rágott, mint a kérődző kecskék úgy általában. De nem jutott semmi az eszébe, és az éhség sem csillapodott gyomrában. Sőt...! Ide egymaga kevés lesz. Értelmiség kell ide, Lustapuszta nagy tudói, idősei és bölcsei. Szakik, mérnökök és ácsok, a kovács, a doktor, a juhász, az írnok, na meg a pap; egyszerűen mindenki, aki számít, tehát irány a Presszóba!

Aladár lebandukolt hát a Presszóba, ami már színültig tele volt bús és éhes falubéliekkel, kik az érkezétre oda sem fordultak.

Ismétlem ez nem olyan gorombaság, mint az látszik,

egyszerűen egy lustapusztai nem fárad holmi felesleges mozgólódással. Ha bejött valaki, hát bejött. Na és?

A polgármester a pulthoz cammogott, mögötte az italmérő két összetolt rekeszen próbált szundítani kevés szerencsével.

- Egy erős feketét, tört krumplival vagy virslivel...

- Nagyságos uram, ha szabad megkérnem, szolgálja ki magát, én éppen pihenni készültem.

- Na, de...

- Viszont étellel nem szolgálhatok. Egy szelet zsíroskenyérre valóm, ha lenne, én örömmel engedném, Nagyságos uramnak, hogy elkészítse magának, de nincs. Kávém viszont van, kiváló minőségű Brazíliából, vagy Kolumbiából, már nem emlékszem pontosan, hogy honnan.

- Ne fáradjon...

- Én aztán nem.

- ...már úgy is leszokóban vagyok. - Majd torkát köszörülte, és fél hangosan, bátran, de nagyon is fáradtan a sok beszédől így szólt: - Emberek! Nagy baj van! Nincs több enniváló! Ha nem találunk ki valamit tüstént, mind itt pusztulunk éhen!

A tömeg felzúdult kissé, többen azt mondták, hogy „ne már!” Mások meg, hogy „az nem lehet!” Az idős juhász botjára támaszkodva szólásra emelkedett, de többen is a mondandójába vágtek, és valaki nevetve azt mondta:

- Ez egyszerű! Kérdezzük meg a szomszédot!

Aladár polgármester, mint egy lomha karmester, legyintésekkel próbálta meg irányítani a túlsorduló érzelmeket.

- Uraim! Uraim! Csak nyugodtan..., mindenkit meghallgatók. Nem, a szomszédnak sincs mit ennie, nekem se, a pék szabadságon van... - És így tovább, mígnem az öreg juhász is szóhoz nem jutott. Göcsörtös ujjai a botját markolták, remegő hangon ezt kérdezte:

- És mi a helyzet a cseresznyével?

Hajh! Ha volt is valaki a Presszóban, aki egy szót sem szólt, hát az most elmondta a magáét. Aladár polgármester is kipirult egészen, emberemlékezet óta először elbődült:

- A cseresznyét azt le kell szedni!

- A Háromkezű Martin óta senki se szüretel! - vetette közbe a Plébános úr. És ez így is volt igaz. Senki sem járt a földeken, mióta a Háromkezű barátjukat el nem adták a cirkusznak. Azt nem lehet tudni, hogy Martin ment is önszántából, de állítólag nagy pofonok dördültek el.

- Hát... na... de mi mást enni... - hebegte a juhász, mire mindenki elhallgatott. Aladár polgármester folytatta:

- Az is igaz. Kérném az ötleteket!

Ismét felbődült a tömeg, mindenféle javaslatot tett, és egymás szavába vágva mondták a cifrábnál cifrább ötleteket.

- Vásároljuk vissza a Háromkezűt... - Nagyon szeretnék Martint.

- Feküdjünk ki a fa alá, és várjuk meg, míg potyogni nem kezd. Könnyen lehet, pont ásitáskor kapunk be egyet...

- Küldjük ki a Fecót! Ő fiatal és izgága!

- Igen, ez jó! Hol a Fecó?

- Itt vagyok - jelentkezett egy nyurga tejfől-szöke legényke.

- Menjél ki, fiam, és...

- Engedelmevel, Tiszteletreméltó Uram, ma reggel déltájban már jártam kinn...

A hirtelen beálló döbbszent csendet súlyosbította egy vérszesen korgó gyomor.

- És... eredmény van-e?

- De még mennyire! Szépen piroslik. Messziról lehet látni, így nyugodt szívvel indultam haza a reggelimért, amit Édesanyám nem tett az asztalra...

- Ostoba!

- Ne tessék bántani, Nagyságos uram! Szegény asszony az, egyedül nevel és a mi kamránk is kiürült.

Aladár polgármester mindezt tenyerébe temetett arccal hallgatta, arra gondolva, hogy Lustapusztát nem csak lusták lakják, továbbá, hogy valószínűleg idezavarják az összes kiégett udvari bolondot, mikor is nagyszerű ötlete támadt. Nem hiába, ő volt a polgármester.

- Emberek! Lustapusztaiak! Ne aggódjatok egy cseppet sem! Én most megyek és sürgönyözök a királynak, hogy küldjön mihamarabb tíz ürge férfit, akik leszüretelik nekünk a cseresznyét.

És ment, azaz komótosan battyogott, és közben rágott valamit.

Eltelt a hétfő és a kedd, ugyanolyan napsütésesen, mint a vasárnap. A cseresznyék csakúgy duzzadtak, édesedtek, csábítóan, akár a csókra kínált ajkak, kipirulva, kacéran nevetve az egész világra. Élettel és szerelemmel telve, már majdhogynem énekelve csalogatta magához, minden bártort, ki kóstolni kívánta. És ezt a lángolást, szenvedélyt és kihivalkodó magatartást, nem lehetett nem észrevenni. Az öreg diófa elsötétült az éhes rigók gyülekezetétől.

A reggel megindult, és miután mindenki meggyőződött, hogy a kamrák, fiókok és a veranda üres, a Presszóban gyűltek össze. Aladár polgármester is, ki ezúttal konyakot kért, de nem kapott, így mérgesen, az éhségtől mardosva jelentette ki a szörnyű igazságot.

- Nem jönnek a király emberei!

- Hogy-hogy nem? Hol vannak?

Xenothep

- Én művész vagyok, oké?

Dan a szökőkútban ült, épp pezsgőt töltött a poharába, nyilván nem tűnt fel neki, hogy a kút már feltöltötte vízzel. Én a kút kövén ültem, viszonylag még szárazon mindenféle értelemben. Elnéztem, amint házigazdám minden figyelmét a poharának szenteli, még a nyelve hegyét is kidugta szája sarkán a nagy koncentrációban, és elmosolyodtam. Nem tudtam őt komolyan venni soha, egyetlen pillanatra sem, ami borzalmasan irritálta valószínűleg, ez pedig bennem valamiféle derűt keltett.

Dan rájött, hogy hiába tölti a pezsgőt, így betette szmokingjának bal felső zsebébe a vízzel teli poharat, egy apró, háromágú süteményes villa mellé, és az üveget emelte a szájához. Azonnal felhabzott a drága ital, Dan úgy nézett ki, mintha megveszett volna, orrán-száján dőlt ki a fehér hab. Prűszkölt egyet, aztán vérben forgó szemekkel nézett rám.

- Elhiszed?

Udvariasan bölintottam.

- El. Boldoggá tesz?

- Nem tudom! Én megírtam a levelet. Postás! Hol vagy?

- Itt vagyok! - jelentkezett büszkén egy bajszos.

- El vitted a levelet?

- Miféle kérdés ez? Természetesen, hisz' én vagyok a Postás!

- És?

- Ma reggel, idefele jövet ellenőriztem, de még a lábában hever. Rajtam igazán nem múltott.

Döbbszent csend, értetlen össze-össze pillantások.

- Postás...! Te... Te azt mondod, hogy bedobtad a levelet a postaládádba?

- Be én, Kegyelmes uram!

- Hogy az a... - szakadt volna ki belőle az otrombaság, ha nem lenne túl fáradt. - Emberek! Lustapusztaiak! Nincs mese! Nem várhatunk másra! Nem időzhetünk többet. Én most kimegyek a cseresznyefákhoz, és degeszre eszem magam. Aki velem tart, az velem tart. Aki nem, az egye meg a cipőtalpát!

És lassan elslattyogott a földek irányába, mögötte a fél faluval. Mert ez már nem tréfadolog, és többen mezítláb botorkáltak, megfogadván korábban a polgármesterük tanácsát.

A pihenőt akkor tartották, amikor feltűntek előttük a fák lombjai. Itt bevárták a hiányzókat, így már az egész falu vonulhatott be a fák közé.

És micsoda csalódás!

Nagy csiviteléssel felszáll vagy ezer rigó mintegy kacagva, teli hassal, lomhán arrébb libbenve, és utánuk nem maradt más, mint az elképedt falubéliek és a gyümölcsös fele.

Mind a fák tetején!

Alul egy szem se, és a pórul járt lustapusztaiaknak kénytelen-kelletlen fát kellett mászniuk.

A Kor Szelleme

Hirtelen felém dobta az üveget, de közben hanyatt esett a vízbe. Az üveg ártalmatlanul csobbant mellé, kezdett untatni az egész jelenet. Mellényzsebembe kotortam a szivaromért, de nem találtam sehol. Dan lakája a közelben tett-vett a kerti asztalon, intettem neki.

- Jacques, megtenné, hogy idehozza a tárcámat? Valószínűleg az asztalon hagytam.

A lakáj rezignáltam bölintott.

- Máris, uram.

Hozzám lépett, felém nyújtotta tárcámat, megvárta, míg kihúzok belőle egy szálat, aztán tüzet adott. Simán hanyatt lökhetett volna a kútba, akár bele is fojthat, ha akar. Nem is ellenkeztem volna nagyon. De nem tett ilyet, újabb kihatlan lehetőség úszott el az idő könyörtelenül rohanó, vad folyamában.

Elégedetten fújtam a füstöt a közömbös éjszakai ég felé, és elméláztam. Jacques időtlen idők óta szolgálta Dan családját, azelőtt az apja, azelőtt talán a nagyapja, de szerintem ő most igen kellemetlenül érezte magát, barátom hú lakajaként.

Dan valahogy kilógott a sorból. Egyfelől masszív alkoholista volt, másfelől iszonyatosan gazdag, és főleg igen jelentéktelen. Pazar partykat adott - bár ez a mostani nem sikerült valami fényesen -, szórta a temérdek pénzét, nem csinált különösebben ügyet semmiből, viszont magából hülyét annál többször. Elnézték a dolgait, mert rengeteget jótékonykodott is. A kastélykert e kései órákban még őrizte az iménti jó hangulatot, halkán szólt a komolyzene a rejtett hangszórókból, a lakáj feltűnően közömbös arcot vágva takarította a buli romjait, mi pedig csak ültünk itt a permetező víz alatt, különböző célokkal. Dan mindössze fel akart kecmeregni a vízből ismét ülő helyzetbe, én pedig készültem leinni magam. Nem valami magasztos cél, de nekem megfelelt. Házigazdám kábán nézett körül.

- Hova lettek a többiek, lord?

- Nincs negyed órája, hogy elküldtél mindenkit a kurva anyjába, Dan - feleltem mosolyogva.

Gyűlöltem a lord megszólítást, amit ő is nagyon jól tudott, ugyanakkor némileg elszórakoztatott, hogy megint annyira részegre itta magát, hogy már most nem emlékezett semmire. Ó, igen, holnap teli lesznek az újságok a mi kis partynk botrányos végével, de e pillanatban ez még sok-sok órányira volt, én pedig még be sem rúgtam igazán.

- Jacques, legyen olyan szíves, és keverjen nekem egy olyan falrengető koktélt, amit csak ön tud!

Megint egy apró bólintás, ki sem esett a ritmusból, amikor átlépett a zsúrkocsihoz. Hanyag eleganciával töltögette a hozzávalókat a shakerbe, beledobálta a jeget, aztán profi módon hajigálta egy darabig, kitöltötte, végül hozzám lépett, felém nyújtva a poharat egy kicsi ezüst tálcán. Elvettem, biccentettem, majd belekortyoltam italomba, és elégedetten csettintettem a nyelvemmel.

- Neheztel rám, igaz?

A férfi arcán semmilyen érzelm nem látszott, roppant fegyelmezetten viselkedett. Diplomátikus hallgatása felért számomra egy válasszal, bár nem tudhattam, mit is gondol valójában. Megint bólintottam, aztán egy hajtásra megittam a koktélt. Poharam visszaraktam a tálcára, amit a fiatalember készségesen tartott elém. Jacques memóriája egyszerűen lenyűgözött. Tudta, hogy nem sokáig vacakolok az itallal, ezért bevárta, míg megiszom. Mondanom sem kellett, hogy keverjen újat, már lépett is a kocsihoz. Dan megrángatta szmokingomat.

- Lordom... mit mondtam finom vendégeinknek?

- Ó, nagyon szofisztikált voltál - paskoltam meg kézfejét - Büszke vagyok rád.

Úgy ült a vízben, mint egy kisgyerek, lábai kinyújtva terpeszben, két kezét combjai közé ejtette. Anyyra szerencsétlennek nézett ki e pillanatban, hogy szinte sajnáltam, amiért nincs nálam egy fényképezőgép. A kút rejtett világítása tökéletes fénybe burkolta őt, úgy nézett ki, mint egy nagyon elázott, és meglehetősen részeg Poszeidón, aki valamiért szmokingot húzott. A süteményes villa ágai kilátszottak zsebéből a pohár mögött, teljessé téve a képet. A koktél fejbe csapott végre, elégedetten mosolyodtam el. Dan a kút kövére könyökölt, lefröcskölve szivaromat tartó kezemet.

- Te... hadd legyenek őszinte hozzád, legalább egyszer ebben az életben!

- Mondd, kedves barátom!

- Kurva fura vagy - számármód üvöltve kezdett röhögni saját kijelentésén, de ma valahogy egyszerűen nem tudta

kedvem szegni. Jacques elkészült az italommal, elvettem a tálcáról, és lehúztam ezt is.

- Kedves Jacques, ha szépen megkérem, megtenné, hogy félrenéz, amíg vízbe fojtom kenyéradó gazdáját?

Dan szigorúan összehúzta szemöldökét.

- De lord! Ne toszogassa az alkalmazottamat!

- Le se szar minket, Dan - mosolyogtam jóindulatúan, mire Jacques halkán megköszönte a torkát.

- Dehogynem... - legyintett Dan. - Na, már most. Segíts innen kiszállnom!

Nyújtottam a kezem, hogy belekapaszkodhasson, majd felrángattam a kút kövére. Dan elégedetten szuszogva tapogatta csuromvíz mellényzsebét. Jacques térült-fordult, és hozta ura szivarját, közben lecserélve enyémet is egy szárazra.

- Egy jó lakáj aranyat ér - mormolta házigazdám elismerően.

- Szóval ott tartottunk - fújta ki a füstöt -, hogy állati fura vagy.

- Valóban. Te pedig művész.

- Ez így van! - csattant fel. - Az egész város jár a kiállítá-saimra!

- Udvariasságból.

- Dögölj meg!

- Ez az igazság! - tártam szét kezeimet. - A műveid borzalmasak, Dan, ha lehetek ily' őszinte. Tudod te is. Nem ők fizetnek azért, hogy megnézhessek, hanem te magad fizetsz ezért.

Dan egy pillanatra szenvedő arcot vágott.

- Rendben, lord... akkor borzalmas művész vagyok. De ki vagy te?

- A lord.

- Utállak.

- A fura lord.

- Mindig is utáltalak.

- Én vagyok az egyetlen barátod, a legjobb ráadásul. Bár erre nincs semmilyen racionális magyarázat megint csak.

Felhorkant.

- Te meg a racionalitás...

Az idő megfagyott egy pillanatra, kiélveztem a másodpercet. A szökőkút épp valami bonyolult mintát köpött a nyári éjszakába, a váltakozó fényekben kirajzolódott egy robbanás ívképe a csillogó vízcseppekből, majd azonnal múlttá is vált. Dan kihagyta a pillanatot, mint általában, és összevonta szemöldökét.

- Jó, te vagy az egyetlen barátom, ezt aláírom. Most is itt vagy velem, mikor mindenki más már itt hagyott... apropó, téged is elküldtelek?

- Nem, engem konkrétan arra szólítottál fel, hogy tegyek magamévá egy jegesmedvét. Ez mindjárt azután volt, hogy belöktelek a kútba.

Meglepetten nézett rám.

- Miért löktél bele a kútba?

- Párhajra hívtad a csendőrfőnököt. Amikor felszólítottad, hogy válasszon fegyvernemet, ő elővette az öngyújtóját, mire te meg felkaptad azt a villácskát, ami most a zsebedben van, és közölted, hogy azzal küldöd a másvilágra. Mindenki kinevetett persze, én pedig a testi épségéért aggódva a kútba penderítettelek. Mert ilyen lág szívem van. Akkor

javasoltad, hogy keressem a boldogságom egy jegesmedve hátán, egy lélegzettel küldve el mindenkit az anyjába, és ők szófogadóan elindultak.

Legyintett egyet, beleszívott szivarjába, aztán átkarolta a vállam, amitől azonnal átázott a zakóm. Kicsit neheztem ugyan, de végül is én tettem róla, hogy barátom ruhája vizes lett, így nem tettem szóvá.

- Mondd csak, lordom... csak hogy tisztán lássak. Miért hívtam duellumra a csendőrfőnököt?

- Lövésem nincs.

Jacques hozta a következő italomat, felé emeltem poharam, aztán egy hajtásra kiittam.

- Ejnye... Maga rendkívüli ember.

A lakáj kicsit meghajtotta magát.

- Köszönöm, uram. Szabadjon megjegyezmem, hogy az uraság elaludt az ön vállán.

Igazat mondott, Dan épp hangos hortyogásba kezdett, amikor ránéztem. Talpra állítottam, és átkaroltam a derekát. Méltatlankodva felhorkant, de csak annyit értettem elkent beszédéből, hogy „jegesmedve”, amiből levonhattam a konklúziót. Kiemeltem zsebéből a poharat, meg a villát, amiket Jacques készségesen átvett tőlem Dan szivarjával együtt, aztán vonszolni kezdtem barátomat a terasz felé. A lakáj a másik oldalról karolt urába, így némileg könnyebb lett navigálni.

- Igazán nem szükséges, hogy tönkretegyze az öltönyét. Ez is beletartozik a feladatkörömbé - mondta némi feddő hangsúllyal, de csak intettem.

- Ugyan... Hiszen én tehetek a jelenlegi állapotáról. Különben is, ez csak víz.

Dant a földszinti társalgó egyik kanapéján helyeztük el. Segítettem levetkőztetni, aztán Jacques betakarta.

- Holnap megint rajta lesz a macskakaj - sóhajtotta. - Azt hiszem, kell bekészítenem jeget.

- Megvallom őszintén, hogy csodálom önt a hűségéért és a lojalitásáért.

Nem igazán szerette, ha szembe dicsérik, most is csak annyit kérdezett:

- Kér még egy koktélt?

- Ó, hogyne!

Kimentünk a szökőkúthoz, de most egy nyugágyra heveredtem, nem túl úriasan, a kerti asztal mellé. Jacques illedelmesen leült az asztalka túloldalára, és eligazgatta nadrágja élet a térdén. Én ismét rágyújtottam időközben kialudt szivaromra, majd elégedetten néztem fel a csillagos égre, fejemet bal karomra hajtva.

- Elnézést kérek öntől, Jacques. Dan és a magam nevében is. Nem kifejezetten urak módjára viselkedtünk ma sem. Úgy tűnik, mi már nem tudunk megváltozni.

Látszott, hogy uralkodni próbál arcvonásain, hamar rájöttem, hogy a zavart akarja leplezni. Felvontam a szemöldököm.

- Kérem, ne érezze kínosan magát miattunk. Hiszen majdhogynem családtag vagyok. Igazán megengedhetem magamnak, hogy időnként bevágjam Dant a szökőkútba. No persze, kifejezetten a testi épsége megőrzésének érdekében! A csendőrfőnök igen nagydarab ember, és rendkívül kínosan vette volna ki magát, ha Dan dulakodni kezd vele.

Jacques felsóhajtott.

- A víz volt a kisebbik rossz, igaz?

Felnevettem.

- Mondhatnánk így is.

Az alkohol lecsendesítette gondolataimat, és felerősítette elmémben a képeket. Nem kedveltem a nosztalgikus hangulatot, ami az illumináltsággal együtt járt, de ma este nem zavart. Jacques fészkelődött.

- Elnézését kérem, uram... Én nem értek a művészethez, ezért kérdem önt: valóban annyira rosszak Daniel úr művei?

Meglepetten néztem rá.

- Ó, dehogya! Nem állítom, hogy festőóriás, de kétségtelenül van némi tehetsége. A technikája pocsek, ez igaz, mindazonáltal a perspektívája lenyűgöző.

- Ez esetben nem értem. Miért mondja neki mindig azt, hogy borzalmasak a művei?

- Azért, hogy inspiráljam. Daniel világ életében így működött. Mindenre nagyon hamar ráunt, a festésre is, pedig ehhez tényleg van tehetsége. Azért lettem a legszigorúbb kritikusa, azért mondom neki mindig azt, hogy egy-egy adott sorozata mennyire rossz, mert ez dacot vált ki belőle. Meg akarja mutatni, hogy sokkal jobb is tud lenni ennél, és valóban ez történik. Határozott fejlődést mutat, ami azt illeti.

Beleszívtam szivaromba, fújtam egy tökéletes füstkarikát, aztán megint az égre néztem. A lakáj merengve nézte a szökőkút fényeit, aztán szinte oda sem figyelve kevert nekem egy újabb koktélt.

- Jacques, ha megkérem, iszik velem?

- Ó, uram, ez igazán...

- Hé, csak egyet! Mindig csak egyet!

Egy pillanatig szabódott, majd villám gyorsan kevert magának is egyet. Átnyújtottam poharam az asztal fölé, ő is a magáét, koccintottunk, elégedetten dőltem vissza. Bár gyors volt a tempó, nem éreztem igazán az ital húzását. Hallgattuk a rejtett hangszórókból szüremelő kellemes dallamokat, közben a kút színjátékát figyelve, és szép lassan iszogattunk. Jacques kevésbé bírta az alkoholt, ahogy megfigyeltem. A harmadik kör után levette zakóját, szépen összehajtogatta, aztán visszaült.

Intettem.

- Jacques?

- Igen, uram?

- Mára lejárt a szolgálata. A gazdája kiütve, a vendégek elszeleltek, én pedig nem fizetek a szolgálataiért.

- Igazán nagyon szívesen keverek bármikor újabb italt önnek, Lord.

- Köszönöm. Szépen megkérem, ne szólítson így.

Most ő vágott meglepett arcot.

- A kezdetektől így hívom, uram!

- Tudom, de a mai este után azt hiszem, nyugodtan hívhat a valódi nevemen.

Felálltam, letettem poharam az asztalra, aztán kissé meghajtottam magam.

- Hadd mutakozzok be: a nevem Archaniel Hartley.

Jacques szintén felállt, és a kezét nyújtotta.

- Jacques Wilbur Sanderson.

Hogy így túlestünk a formásokon, ismét elhelyezkedtünk székeinken, és pár percig csendben figyeltük a szökőkút játékát. A hangfalak elnémultak, amint lejárt a

lemez, és valahol a távolból egy bagoly huhogása hallatszott. Gondolataim csapongtak, legfőképp a mai este eseményei körül, és amikor Jacques felém nyújtott egy újabb koktélt, rájöttem, hogy igazán remekül érzem magam.

- Csodás ez az este! – sóhajtottam fel áhítattal. Semmiféle áhítatot nem éreztem, de muszáj volt ripacskodni, egyszerűen megkövetelte a helyzet. A lakáj udvariasan felnevetett.

- Uram, ha megbocsájt, ön cinikus kissé.

- A kor teszi. A kor, amiben élünk. Nem sok mindenre emlékszem egész eddigi életemből, de nem is érdekel semmi különösebben.

- Igazán ne vegye zokon, de kíváncsivá tesz.

- Ne szabadkozson állandóan, Jacques! Nem vagyok felsőbbrendű, mint ön, még akkor sem, ha a társadalomban elfoglalt helyem okán ezt hangoztatják az ostobák. Ha valóban kíváncsi, csak kérdezzen! Genetikailag képtelen vagyok megsértődni.

A férfi felvonta a szemöldökét, levegőt vett, de aztán nem szólalt meg vagy fél percig. Végül vállat vont.

- Ön tényleg furá.

Felnevettem.

- Így gondolja? Vagy megint udvariaskodik, és ezt a jelzőt használja a bolond helyett?...

Láttam, hogy ismét szabadkozni akar, felemeltem a kezem.

- Ó, hagyja csak! Elismerem, nem sok ilyen futkos ebben a városban, mint én. Én nem játszok szerepet, mint mindenki más. Ezek a fellengzős beszédek, ezek a nagyvilági megnyilvánulások, a megingathatatlan önbizalom, ami jellemzi osztályunkat... Semmi nem őszinte. A világ megváltozott, és benne minden, az idő halad, minden fejlődik, vagy épp elenyézik, csak én maradok mindig ugyanott, ugyanaz a nagy egészben. De ebben nincs semmi különös, higgye el!

- Hogy érti, hogy senki nem őszinte?

Előredőltem.

- Nos, nézzük csak a mai estét. Dan kiállítása remekül sikerült, még el is adott pár képet. A hangulat egészen kellemesnek tűnt akkor még számomra is. A képek voltak közép-pontban, mindenki elragadtatottan áradozott a technikáról, a témáról, rövid eszmefuttatásokat hallhattunk, amikben Dant más festőkhöz hasonlítják. Aztán minél inkább az ember került előtérbe a művész helyett, az egészből valami más lett. Dant nem kedvelik igazán, a nyers modora és a kicsapongó életvitele miatt, de elismerik mégis. A jótékonykodása sokat nyom a latban, no meg a rengeteg party. És persze, úgy érzik, közülük való, a vagyonosak közül, a felső tízezer tagja. A vagyona meghatározza a társadalmi helyzetét. Ez nevetséges. Én nem vagyok annyira gazdag, mint ő, mégis ennek az osztálynak a tagjai közé sorolnak, mert elég sűrűn megfordulok ezeken a rendezvényeken Dan oldalán. Azt gondolják, ismernek, holott nem tudnak rólam semmit. Én nem szoktam beszélgetni, nem szólok hozzá, ha egyenesen megkérdezik, akkor is semleges választ adok, mégis kedvelnek, noha zárkóztak tartanak. Mindeközben fogalmuk sincs róla, mennyire közömbös számomra az egész társaság. Hogy néha kinszenvedés hallgatni a beszédüket, mert olyannyira unalmas. A bevett klisék szerinti beszédmód, az öltözködésük, az egész egy nagy színjáték.

Jacques zavart arccal fordult felém.

- De... nem értem. Ha valóban ennyire közömbös a számára ez az életmód, ezek az emberek, ha unatja önt minden, akkor miért...?

- Miért járok például ide?

Bólintott.

- Nem tudom, megmondom őszintén. Talán van bennem némi felelősség érzet még Dan iránt. Azt hiszem, így kell lennie, más magyarázatot én sem tudok. Ő nem hallgat senkire, és nem is inspirálja semmi rajtam kívül. Mégsem hiszem, hogy úgy érezné, igazán szüksége van rám, de én nélküle talán elvesznék. Mellette állok, mert a barátjának tart, és mert valamelyest valóban csodálom őt.

- Valóban? – kérdezte Jacques némi kétkedéssel a hangjában.

- Ó, igen! Ő benne minden megvan, ami bennem nincs. Szereti az embereket, érdekesnek találja őket, szereti a nyüzsgést, a pezsgő életet, a zenét és a művészetet. Ő megéli az életet, amire én képtelen vagyok. Ezért mindenképpen tisztелеm.

Sóhajtottam.

- Én nem értem ezeket a dolgokat. Lehet, hogy valaha értékeltém én is mindezt, de már egy szikrányi tűz sincs bennem.

Elhallgattam, közénk feszült a csend, benne a kimondatlan kérdéssel: „- De miért?” Jacques azonban roppant önuralomról tett tanúbizonyságot, és nem tette fel a kérdést, noha éreztem, hogy érdekelné valóban a válasz.

Körbe intettem.

- Figyeljen csak!

A bagoly épp csendben volt, de a városban valahol messze ugatott egy nagy testű kutya. Körülöttünk pár tücsök halkán ciripelt, és a langyos, nyári szellő susogva bujkált a bokrok ágai közt. Fölöttünk milliárd csillag ragyogott, a kép közepén pedig a szökőkút sziporkázott, a levegőbe dobva gyönyörű mintáit. Jacques figyelmesen nézett rám, én pedig halkán mondtam:

- Béke és nyugalom. Az élet hangjai az idő egyirányú folyamában. Külön-külön is gyönyörűek, de együtt alkotják a teljes képet, jelentésük összeadódik, és meghatározzák a jelent. Tudok erről beszélni, el tudom mondani, meg tudom fogalmazni, de nem élem át. A jelen számomra széttöredezett pillanatok összessége, egyik sem fontosabb, vagy érdekesebb a másiknál, nem érzem az idő rohanását és súlyát, csak sodródok valahol rajta kívül, ahol azonban nincs semmi, csak a hideg közöny. A múltam valódi múlt, de nem hozhatom vissza, nem élhetem újra, nem emlékszem rá, vagy ha mégis, az is csak poros kép, szürke ködben rejtőzik. Csak a most van, a jelen, ami szürreális, és értelmetlen, amit nem tudok a múlthoz rendelni. Nincs semmi viszonyítási alapom, így pedig az egész világból kivesszük a színek számomra. Ez nem az én korom. Nem az én időm, nem érzem otthon magam benne, sem itt, sem máshol, nincs semmi fix az életemben, az érák csavargója vagyok, aki csak egy holt súly az idő sodrában. Hogy mi volt azelőtt, voltam-e más valaha, nem tudom. Nem emlékszem, nem is tartom fontosnak. Jelenleg Dan egy horgony, ami ehhez a korhoz köt.

Jacques lehangoltan szólalt meg.

- Ez nagyon szomorú. Úgy hangzik, mintha elveszett ember lenne.

- Az vagyok – vontam vállat egykedvűen. – Elveszett. Ám ne gondolja, hogy ez rossz dolog. Én már megbékéltem ezzel. Nem lehet mindenki felhőtlenül boldog, és mindenki a sors kegyeltje. Feltennék egy kérdést, de nem várom el, hogy válaszoljon, ha nem akar. A lakáj felvonta a szemöldökét.

- Hallgatom.

- Ön jól érzi magát az életben elfoglalt helyén?

Épp hogy láthatóan elmosolyodott, és bólintott.

- Ó, igen, semmi okom a panasza! Szeretem a munkámat, és elégedett vagyok a helyzetemmel teljes mértékben.

- Mégis haragudott rám az iménti közjátékért Dannal.

- Nem! Kérem, ne gondolja ezt, én nem ítélek. A munkámhoz tartozik ez is, mint annyi minden más.

- Csodálom önt, hogy ennyire ura az érzelmeinek.

- Nos... nem mindennel értek egyet, de nem azért fizetnek, hogy a véleményemet hangoztassam. Ez nekem nem csak egy munka. Hivatás, és én komolyan veszem.

Elgondolkozva néztem rá egy ideig, aztán bólintottam.

- Azt hiszem, értem. Ha belegondolok, ön fogja össze itt az egész birtokot, egyszerre gondnok, árubeszerző, irányító, és nem mellesleg elviseli Dan rigolyáit is.

- Én nem rigolyákként fogom fel.

- Nyilván. Elnézést a szókimondó beszédért. Szinte már szégyellem magam; ön sokkal nemesebb ember, mint én, akire ezt a címet aggatják.

Egy pillanatig vívódott, szabadkozni akart, aztán a szemembe nézett, és kicsit meghajolt ültében.

- Köszönöm az elismerést, uram.

Felsőhajtottam.

- Kíváncsi vagyok Dan következő sorozatára. Nem fog minden részletére emlékezni az estének, de a véleményemre egészen biztosan. Megint beleveti magát a festésbe, csak hogy megmutassa nekem, az ostoba ficsúrnak, hogy ő igenis jó festő, és megérdemelten ünneplik.

- Ha kívánja, megemlítem az úrnak, ha felébredt, hogy meglepetésére a vázlatait.

- Nem, nem, köszönöm! Semmiképp. Egészen biztos vagyok benne, hogy jól halad, nem kell látnom.

- Nos... őt egészen biztosan még jobban inspirálná.

A fejem ingattam.

- Nem, ezt nem hinném. Ha szikrányit is kimutatnám, hogy érdekel a munkássága, Dan úgy érezné, hogy célhoz ért, és nem fejezné be a képeit.

- Ez... meglehetősen különös logika, uram.

Vállat vontam.

- Igen, de ez az igazság. Hiszen nem magának fest. A közönségének és legfőbb kritikusanak, azaz nekem.

Jacques elgondolkodva nézte a szökökút vizének mintáit.

- Úgy gondolom, a művésznek a tehetségét meg kell osztania az emberekkel. Nem tarthatja meg önzően művészetét csak magának, hiszen örömet okozhat vele másoknak, elgondolkodtathatja őket.

- Gondolja, hogy minden művészt érdekel ez? Mármost, hogy műveiről véleményt alkossanak, kritizálják, analizálják érzelmeit, amit a mű kifejez netán?

- Igen, hiszen mi másért készítette?

- Nos, érdekelne a véleménye ez esetben. Tegyük fel, hogy van egy költő, aki a verseit nem papírra írja tollal, hanem a tengerpart sima homokjába egy bottal, de a dagályvonal alá. A vízszint emelkedik, és a hullámzás végül elmossa sorait. Őt minek tartaná?

- Meggondolatlanak - felelte eltűnődve. - Hiszen így

versei elvesznek, mielőtt sok ember megismerhetné, csak azon kevesekhez jut el mondani valója, akik éppen ott tartózkodnak, hogy elolvashassák. Igen, azt hiszem, mondhatom, hogy az illető költő meggondolatlan. Azt is megkockázatom, hogy kicsit talán rosszindulatú is.

- Rosszindulatú? - kérdeztem mosolyogva.

- Igen. Hiszen megteremti verseiben a harmóniát a ritmussal és a rímekkel, majd hagyja elpusztulni az egészet. Ez esetben az enyészet számára írja verseit.

- Valóban! Jó meglátás, kedves Jacques!

- Ha nem vagyok indiszkrét, uram, ismert ilyen embert? - kérdezte hirtelen támadt kíváncsisággal.

- Ó, hogyne! Épp vele beszélget.

Jacques arcán bonyolult érzelm tükröződött egy pillanatra, de aztán felvette ismét a hűvös nyugalom álarcát, én pedig elmosolyodtam:

- Bocsásson meg, hogy ilyen otromba tréfára ragadtattam magam. Mindazonáltal igaza van. Meggondolatlan és rosszindulatú vagyok.

- Miről szóltak azok a versei?

- Az enyészetről. De ne sajnálja, kérem. Borzalmasan rossz versek voltak. Ahogy borzalmas szobrokat faragtam jégből, és borzalmas képeket festettem rozsdás vaslemezekre. Ha belegondolok, kiábrándítóan tehetségtelen vagyok. Ellenben mindezeket nem tárom az emberek elé, nem ünnepelem magam, mint avantgárd művész, és legfőképp nem utazom a pénzükre. Ez talán mellettem szól.

Jacques kevert két újabb koktélt, majd halkán szólalt meg.

- Uram, ha senki nem látta a műveit, miből gondolja, hogy azok rosszak voltak?

- Ó, azok voltak, higgye el! Van önkritikám.

- Ha megenged egy észrevételt...

- Persze, folytassa csak!

- Ön meglehetősen morózus ember. Ha alkotásait senki nem látta, nem ítéltette meg, csak ön, de az önt átható szomorúsága okán azokat rossznak tartja, akkor az csak egyetlen ember ítélete, aki elfogult a művekkel szemben. Ez igazságtalan.

- Igen, ez meglehet. Mégis megtartom magamnak, mert valóban igaza van: a műveim a pusztulásban teljesednek ki. Így tökéletes az az öncélú művészet, amiben kiélem magam, ha engedve a kényszernek, létrehozok bármit is.

- Öncélú?...

- Az öncélú művészet definíciója nagyjából annyi, hogy a mű önmagáért létezik, szépsége okán, és nem kell semmilyen egyéb magasztos célt szolgálnia. Nem úgy, mint például ez a szökökút, amely szép, praktikus, és bár végtelenül giccses, mégis oly könnyedség jellemzi, amiért szerethető. De fő funkciója mégis az, hogy Dan gazdagságát kifejezze, ez pedig nem valami magasztos cél. Az én úgynevezett műveim lényege pedig pont az, hogy elenyésznek. Ugyanakkor Dant inspirálva mégis csak születnek művek, így valamelyest közöm van a művészethez.

- De mi inspirálja önt?

- Mármost, hogy emlékek nélkül mégis mi a fenéért élek, ha még a pénz sem érdekel?... A történet végére vagyok kíváncsi.

- Történet?

- Tudja, mint egy jó könyvben. Lapozok újra és újra,

követem a cselekményt, mert tudni akarom, mi a sztori vége. Jelen esetben az életem története.

Kérdően vontam fel a szemöldököt, mire két kezem a magasba emeltem tenyérrrel fölfelé, hogy jelezzem, nem tudok ennél konkrétabban fogalmazni.

- Nem különösebben izgalmas, de most folyik, e pillanatban is, a szétöregedett jelenben, amiben nincs semmi újdonság, és én benne vagyok. Muszáj megtudnom, merre tart, és mi lesz a vége. Amellett van benne egy érdekes adalék.

Mély levegőt vettem, lehúztam a koktélimat, aztán csetintettem nyelvemmel.

- Tudnám, honnan tudja, hogy mi a megfelelő arány. Ráérzés? Tehetség?

- Talán ez is, az is – felelte szerényen, aztán kérdően nézett rám.

- Mi az az érdekes adalék?

- Jacques, azt kell hinnem, hogy ön érdekesnek tartja az embereket, és ez nagyon meglepő.

- Ez így van, uram. Valóban érdekelnek az emberek. Most éppen ön, és valóban kíváncsivá tett. Hiszen évek óta ismerem... és mégsem ismerem.

- Nos, jó... egysíkú életemben az egyetlen érdekes adalék, ami engem is kíváncsivá tesz, az a rejtély. Az illető, akit úgy neveznek, hogy A Kor Szelleme.

Jacques egészen felvillanyozódott.

- Oh! No, és mit gondol róla? Gonosztevő, ahogy a média bemutatja nekünk, vagy jótevő?

- Nem ítélek. Ha öntörvényű, akkor a közfelfogás szerint bűnöző, még akkor is, ha városunk sötét elemeit vegzálja. Ugyanakkor elég sok ember köszönheti neki az életét. Hogy honnan veszi a bátorságot igazságosztónak kikiáltani magát, azt nem tudhatom. Hiszen ehhez nincs joga. Nem király, nem lovag, és senki nem bízta meg őt ezzel. Ezen felül infantilis viselkedésre vall sötét jelmezben róni éjszakánként a város utcáit.

- No és a hírhedt képességei? Nem gondolja, hogy valóban rendelkezik valami túlvilági hatalommal?

- Nem tudom, megmondom őszintén. Az azért elég sokat mond, hogy még mindig nem tudták elfogni. De az is lehet, hogy csak hihetetlenül szerencsés ember. Khm... aki meglehetősen sok szuperhősös mozifilmet nézett.

A lakáj nem válaszolt, és eltelt pár másodperc, mire megfejtetem arckifejezését.

- De hiszen ön csodálja őt!

- Nos... valóban. Mondhatnám, rajongója vagyok, ennek okán elfogult. Én valóban hiszem, hogy jó célért küzd.

- No, ez érdekes. És mi lenne az a jó cél? Tönkreverni minden gazembert?

- Ez is része, valóban. De a lényeg maga az eszme létezése. Hogy ő létezik, és teszi a dolgát. Nagyobb a presztízse, mint a rendőrségnek, akiket szabályok kötnek. Ő azt tesz, amit akar.

- Ó, persze... mint a Denevérember, ugye?

- Nem tudom elvonatkoztatni a két figurát egymástól igazán. De fontos, hogy minek nevezzük? A céljaik azonosak.

Felültem a nyugágyon, és szembe fordultam Jacques-kal.

- Rendben, fogadjuk el, hogy a fickó valójában egy úriember, és pozitív attitűd jellemzi. Idealista nyilván, tetteinek

hajtórugója pedig az, hogy gyűlöli az igazságtalanságot. Kiáll a gyengébb mellett, mert megteheti büntetlenül, így hatékonyabb, mint egy osztag rendőr. Sötétben tevékenykedik, igazodva a bűnözők életmódjához, ezt fejezi ki taktikai öltözéke is, mely kizárólag fekete darabokból áll. Rém unalmas figura. De adódik a kérdés, ami engem igazán érdekel, hogy mi vitte rá arra, hogy megteremtsen egy ilyen éjszakai lényt?

- A személyazonossága nem is fontos?

- Nem igazán. Csak egy ember a sok közül, akivel történt valami, ami alapján így döntött. Hogy ki ő valójában? Ki lehet ő a civil életben, és mit is csinál? Nem érdekes. Hiszen akárki lehet nyilván, valószínűleg sohasem tudjuk meg, ha csak el nem kapják, és le nem leplezik.

- No de... azért jó lenne tudni, ki ő, nem? Tényleg nem akarná tudni?

- Nem. A figurához hozzátartozik a titokzatosság. Nincs neve, csak ez az elnevezés, amit ráaggatott valami firkász, nincs arca, nincs személyisége, csak a fenyegetettség van, hogy éjjel bárhol felbukkanhat, és ha úgy ítéli meg, hogy olyasmi történik, ami a polgárok nyugalmát zavarhatja, akkor közbelép.

- Miért mondta, hogy unalmas?

- Hiszen az! Ő csak egy ember fekete ruhában, csuklyában, és nyilván álarcban. Nem beszél, nem kommunikál semmilyen más módon sem, nem dolgozik együtt a rendőrséggel, mint a Denevérember, nincs semmi jellegzetes tulajdonsága, mint a fiktív hősöknek. Csak felvette a szokásos imázst, pont úgy néz ki, mint Zorró, Denevérember, vagy akár Darth Vader, épp csak nincs köpenye, amennyire tudom. Nincs benne semmi romantikus, ő nem egy olyan hős, akiért igazán rajongani lehet. Ami kép kialakult róla, az csak a firkászoknak köszönhető, akik el akarják adni az újságjaikat, ezért mindenféle szamárságot kitalálnak róla. Valaki látta, amint leugrik több emelet magasból, és minden probléma nélkül földet ér. Mások állítják, hogy a szemei vörösek, és fénylenek a sötétben. Megint mások azt mondják, nem is ember igazán. A szemtanúk vallomásai mind eltérnek, a Szellem megfoghatatlan, éteri ábrázolásának hibájába esnek, misztifikálják őt, és a vége az, hogy már-már tömeghisztériát vált ki, valahányszor feltűnik valahol. Az igazság meg az, hogy egy szemét gazember, aki embereket öl büntetlenül.

- Bűnözőket!

- Van jogrendszerünk, törvényeink és bíróságunk. Van végrehajtó szervünk és rendőrségünk. Ítéljenek a bűnözők felett törvény szerint!

- Ha elkapják őket.

- Igen, ha elkapják... ez vár a Szellemre is valószínűleg. Bármennyit is tett a városért, a dolog kezdi kinőni magát. Eleinte csak huligán volt, most már komoly probléma. Még a politika is foglalkozik vele. Ez elkerülhetetlen.

- Ezek szerint mégis csak negatívan ítéli meg?...

- Nem – mosolyodtam el. – Bár rám nem jellemző az a rajongás, amit ön érez, azért közel állónak érzem magamhoz. Bár lehet, hogy ez ostobaság, de úgy érzem, ő is hasonló kitalált, mint én. Aki nem találja a helyét a világban, ezért maszkot húz, és járja az éjszakát. Talán ő is csak egy öncélú művész, aki valami igen agresszív és különös módját találta meg az önkifejezésnek.

Jacques elmosolyodott.

- Az üzenete pedig az, hogy van remény. Ő egy őrangyal.

- Aki a sötétben él?... - nevettem fel. - Egészen más kép van a fejemben az angyalokról. Másfelől igaza lehet. Őrzi az éjszakát, és valamiféle különös egyensúlyt teremtett. Jóval kevesebb az utcai támadás, a rablás és a gyilkosság. A bűnözők, ha nem is félnek, de jóval óvatosabbak. Ám végül mégis győzedelmeskednek majd.

- Miből gondolja?

- A Szellem egyedül van, és bármennyire is próbálnak köré valamiféle legendát szőni, az igazság az, hogy nem halhatatlan. Előbb-utóbb elhagyja a hihetetlen szerencséje, és elkapják a rendőrök, vagy halálos sérülést szenved valamelyik éjszakai kalandozása során. Meg fog halni, de a bűnözés nem hal meg, folytatódni fog.

- Talán átadja majd a stafétát másnak - mondta Jacques, mire halkán felnevettem. Rám nézett. - Elképzelhetetlennek tartja?

- Nem hiszem, hogy bárkiben is megbízna annyira, hogy utódjaként nevelje, és kiképezze mindarra, amit ő tud.

- Nem is erre gondoltam. De vannak rajongói. Talán majd másolni kezdik.

- Ó igen, ez lehetséges. De attól tartok, ezek a követők nem húzzák sokáig. Egyet el kell ismernem, mégpedig, hogy a Szellem tényleg tud valamit, amit átlag halandó nem. Különbözően már elkapták volna.

Jacques bólintott.

- Igen, én is így gondolom. Azt mondta az imént, hogy életének egyetlen fűszere a rejtély, amit ez az alak képvisel. Mégis úgy beszél róla, mintha megvetné kissé.

- Nem, mint mondtam, nem ítélek. Csak nem dőlök be a médiának. És igen, valóban érdekesnek tartom. Ha tehetném, megkérdezném tőle, hogy miért kezdett bele. Számomra a célnélküliség meghatározta életem legfontosabb kérdését: mi a célja másoknak? Mi inspirálja az embereket, hogy itt legyenek, és folytassák, bármi történések is.

Kiittam poharamat, aztán visszatettem az asztalra, és felálltam.

- Jacques, azt hiszem, ideje indulnom. Kezdek spicces lenni. Rendkívül jól esett önnel beszélgetni, és kérem, tolmácsolja Dannak jókívánságaimat a holnap irtatlan másnapossághoz.

A lakáj felpattant.

- Kikísérem a kapuhoz.

- Igazán nem szükséges. A kandeláberek mutatják az utat. Jó éjt, Jacques!

Megfordultam, és könnyed léptekkel indultam el a kapu felé. Már majdnem elértem a kavicsos utat, amikor kiáltása utolért.

- Mr. Hartley!

- Igen?

- Örülök, hogy megismertem valamelyest.

- Részemről a szerencse - hajtottam meg magam kissé, aztán beléptem az utat szegélyező fák közé.

Nem szerettem a kavicson járni, túl hangosan csikorgott. A fűben könnyű járás esett, hamar a kapuhoz értem. A zár halkán kattant, Jacques nyitotta ki nekem odabentről, nyilván figyelt a biztonsági kamerákon keresztül. Intettem a legközelebbi készülék csillogó optikája felé, aztán kiléptem a

járdára. Dan rezidenciája a környező dombok legmagasabbikán állt, a fél várost beláthattam innen. Nem gondoltam semmire, élveztem enyhe delíriumomat, és könnyedén sétáltam a centrum felé, hogy taxit foghassak magamnak. Senki nem járt az utcán e kései időpontban, és ez nekem tökéletesen megfelelt így. Már majdnem elértem a negyed végét, amikor megéreztem, hogy valaki néz. Megálltam, elővettem szivartárcámot, és komótosan rágyújtottam, mielőtt megfordultam volna.

Nem csinált ügyet a rejtőzködésből.

Úgy állt ott az úttest közepén a modern látképben, mint valami anakronizmus, ugyanakkor különös módon mégis odaillően. Bár a lámpák több mint elég fényt sugároztak, ő valahogy mégis sötétben maradt, mintha belőle áradt volna a sötétség, mintha csak egy vetett árnyék lenne. Nem lepődtem meg felbukkanásán, bár nem gondoltam, hogy valaha is látom személyesen. A csend kezdett elhúzódni, üdvözlésre emeltem kezem.

- Jó estét önnek! Remélem, sikeres a vadászata.

Csuklyát viselt, az arcát nem láttam, de ilyen közéről megállapíthattam, hogy maszkot visel. Amikor megszólalt, hangja rekedtes suttogás volt csak, mégis átható.

- Igaza van, Mr. Hartley. Nem vagyok halhatatlan.

- Nem éppen úriemberhez méltó viselkedés kihallgatni mások beszélgetését.

- Nem vagyok úriember sem.

Erre nem tudtam mit felelni, megint hosszú csend feszült közénk. Aztán épphogy láthatóan megmozdult, kissé felemelte fejét, és úgy tűnt, mintha a szeme csillanását látnám a csuklya sötétségében.

- Tegye fel a kérdését, Mr. Hartley!

Felsőhajtottam.

- Miért csinálja ezt?

- Valakinek meg kell tennie.

- Ez nem az ok.

- Valóban. Nem ez az igazi oka.

- Akkor hát?...

Dan kastélya felé intett.

- Odafele azt mondta, kíváncsi a történet végére. Az élete történetének végére, amelynek érdekes adaléka a személyem.

- Így van.

- Ha elmondom az okot, amiért létezem, kielégítve ezzel kíváncsiságát, az ön életének nem lesz többé értelme, és okafogyottá válik a létezése.

Elgondolkodva néztem rá, aztán elismerően bólintottam.

- Valóban.

- Önnel semmi bajom, Mr. Hartley. Nem kell, hogy az én lelkemen száradjon az ön halála.

Ez után megfordult, és emberfeletti gyorsasággal tűnt el az éjszakában az árnyékok közt.

Felnevettem.

- Utolsó, alávaló gazember!

Végül találtam egy szabad taxit, ami hazavitt, és sötét magányomban még sokáig nevettem egy üveg bor mellett.

Xenothep

Minden rendben

Egy idegen szoba körvonalai sejlettek fel a ház előtt álló lámpa fényében, amikor felébredtem. Nagyon megrémültem, szinte rettegtem, de nem tudtam, mitől. Álomom zavaros roncjai közül egy üvöltés visszhangja merült fel, talán én voltam. Egyetlen gondolat jutott csak eszembe, de furcsán idegennek éreztem:

- A sötétség tudja a nevem.

Percekig feküdtem ott a félelemtől bénultan, némán lélegezve, nehogy felriasszak valamit, ami talán még ott lehetett velem a szobában. Már épp kezdtem megnyugodni, amikor rájöttem, hogy nem tudom, ki vagyok. Ez viszont ismerősnek tűnt, egyik gondolat vont maga után a másikat, eszméltem, hogy ez már megtörtént, nem is egyszer, és lassacskán a helyére kattant minden. Kábult voltam és kimerült, félálomban mentem ki a fürdőszobába, hogy megmosakodjak. A tükörben lévő arc az enyém volt, ismertem, már tudtam a nevemet is.

De tudja ő is.

A gondolatra megborzongtam, aztán kezdett lefoszlani rólam a rémálom hatása, a reggeli rutin megnyugtató. Ostobaság ez az egész. Egyre sűrűbben történik meg velem ez, hogy reggel minden idegen, de hogy ne emlékezek a nevemre?...

Egyik nap olyan volt, mint a másik, szürreális reggel, a nap elűző eseményei, a történések, amik szinte rögtön kihullottak a fejből, ahogy elfordultam tőlük. Régóta így ment ez, úgy neveztem, sodródás, és rémlett, hogy ezzel az egészszel kellene valamit kezdeni, de nem éreztem igazán fontosnak. Néha láttam valamiket, néha hallottam hangokat, de hamar megtanultam, hogy ezek a dolgok nem mindenki számára tapasztalhatóak. Az volt a kellemetlen, hogy nem emlékeztem rá, mikor kezdődött el. Vagy mindig ilyen volt?...

- Jó reggelt!

- Hello, sziasztok!

- Úúú, mi van veled?

- Mi van velem?

- Olyan vörösek a szemeid. Nem aludtál?

Az emberek, akiket sűrűbben láttam, azt hiszem, akiket a barátaimnak, vagy kollégáimnak nevezhetek, egyre többször adtak hangot aggódásuknak. Nem tudom, ki javasolta, hogy menjek el orvoshoz. Nem törődtem vele, hiszen nem éreztem rosszul magam, minden ugyanolyan volt mindig. Aztán megint felmerült ez egy beszélgetés kapcsán, majd újra, végül megadtam magam. Fogalmam sem volt róla, minek nekem orvos, de a lány, aki mellett ébredtem nap, mint nap, azt mondta kedvesen, hogy egy vizsgálat nem árthat.

- Aggódom érted.

Várakozás, ajtónyitás, beszélgetés, lényegtelen benyomások, egy pár recept, aztán az ítélet. Enyhe ellenérzés volt bennem, hiszen nem éreztem semmi különösöt.

- Figyelj csak, mi az, hogy pszichózis? Mit jelent ez?

- Nem lesz semmi baj!

Ígéret valamire, amit ő nem ismer, amire én nem emlékszem, és csak egy hang emléke marad meg végül, egy becukodó ajtó halk kattánása.

Kezdtem utálni a fényt, egyre zavaróbbá vált, a hangok is

irritáltak. Néha félelmet ébresztettek bennem, néha felidegesítettek a dolgok, de nem mutattam ki. Tulajdonképpen mi sem változott, ugyanúgy ment minden, mint az ítélet előtt, amit fel sem fogtam. Még mindig teltek a napok, még mindig rettegve ébredtem, és még mindig láttam azokat a dolgokat néha a falon, vagy a mennyezeten. Egyszer le akartam rajzolni egyet, de képtelen voltam felidézni a formáját. Különbösen is, unalmasak. Ezek csak Scolopendrák. Végigfutnak a falon, és eltűnnek az árnyékban. Nem igazán zavarnak már, megszoktam őket. Meg különben is, az íróasztalomra nem másznak fel, mert félnek a tűztől.

- Mit csinálsz?

- Csak enni adok a kutyának.

Próbáltam írni is, de a betűk mindig eltűnnek, vagy lefolynak a lapról, aztán halk neszezéssel eltűnnek valamire a repedésekben. Ahonnan a Scolopendrák bújnak elő, amikor homály van. Az is kezd zavarni, hogy megfordult a ház. A villanykapcsolók néha a másik oldalra kerülnek, ellentétes oldalra nyílnak az ajtók is, mint eddig.

- Pihened kellene.

- Nem vagyok fáradt.

- Egész éjjel fenn vagy... tönkre fogod tenni magad. Nem vennél be egy aldatót?

Ügyetlenné váltam. Talán szórakozottabb lettem, nem tudom, de egyre sűrűbben tűntek fel alkaromon mély karok, vágások, és nem emlékeztem, hogyan szereztem őket. Nem fájtak, így nem sokat törődtem a dologgal. Később kezdtek eltűnni a dolgok. Eleinte azt gondoltam, csak elfelejtettem, mit hova raktam le.

- Nem láttad a kenyérszeletelő kést?

- Nem... nem.

Ez után a csavarhúzó, a konzervnyitó és egy csomó más szerszám is eltűnt. Bosszantott a dolog, mert mindig rendben tartottam a dolgaimat, de aztán túlléptem ezen is. Némi derével vettem tudomásul, hogy nem emlékszem, milyen nap van éppen, de gondolatban csak vállat vontam. Szórakozott lettem valóban. Mindenhez hozzá lehet szokni idővel szerintem.

- Vedd be ezt, segít ellazulni.

- Teljesen laza vagyok.

- Nem, feszült vagy. Látszik az arcodon.

- Hát... lehet... Igen, lehet. Nem aludtam jól. A kutya egész éjjel ugatott. Lehet, hogy ma éjszakára beengedem... mi az?

- Nincs... nincs kutyánk. Karácsonykor el kellett altatni, emlékszel?

Újabban alvajáró lettem. Már harmadszor fordul elő, hogy idegen helyen eszmélek fel. Tulajdonképpen mulatságos. Először a parkból jöttem haza, másodszor meg már a városból.

De most... nem tudom, hol vagyok.

Csodás a telihold. A fényénél a fűnek különös, ezüstös színe van, jól látszanak a Scolopendrák is, ahogy kavarnak körülöttem. Némelyik akkora, mint egy kutya, hallom, ahogy azon a furcsa, kerregő hangon csicseregnek egymás közt. A sötétség tudja a nevem, és szeret engem. Körbeölel, hűvös ujjai a tarkómat cirógatják. Nem tudom, miért vagyok itt, de jó itt lenni. Érzem a hideg szelet arcomon, hallom a térdig érő fű suhogását, és jól érzem magam.

Jól vagyok.

Homoergaster

Tiltott Könyvek - Az első ugrás

A hasítékok mögött, a jégen túl félhomályos termék tárulnak fel, az őskor rituális alaprajzai, egész katakombák, melyek elmerültek a felejtés csendes öbleiben. A furcsa ellenfényben leülepedett por és évszázados pókhálók mozdulatlan lebegése eltünteti a körvonalakat.

(Érintés a Mélyűrből)

Az első ugrás

Mikor elindult, nem tudta, mibe vág. Nem tudta, milyen érzés megtapasztalni a világok rétegeit, ahogy szilánkjaira hull a valóság. A tükör szilánkokra hullt, és ő belépett az univerzumok közé, hol az idő és a tér csupán gúnykacaj.

Hangtalanul történt, ahogy alábukott az idő fátyla mögött rejtőzö hasadéka. Sötét folyamiban úszott, mely hideg volt, mint az űr. A csend magába zárta, ahogy szabadesséssel zuhant a mélybe, közben egyedül maradt gondolataival, melyek életre kelvén alattomosan osontak utána lefelé. Ez volt a kapu, melyen átlépve látta, hogy a kemény közet visszaalakul lágy iszappá a felderengő korszakokban. Lenyűgözve figyelte az élet szájalmas drámáját az évmilliók szorításában.

Világokat látott, s bennük cselekvőket és tétovákat. Történelmek tucatjai suhantak el mellette. Látta a rettenetes láncot, melyre bolygók voltak felfűzve gyöngyszemekként, mind másként játszottá ugyanazt a nagy művet. Hangtalan fergetegek, dimenziók kifacsarodott, egymást átölelő szalagjai. Iszonyatosan idegen tájak, száguldó csillagok. Egyre csak nézett, nézett lefelé az alanti szakadékba, melyben a csillagok fénye úgy veszett el, mint folyó a kegyetlen sivatagban. Ott a mélyben, amelytől a képzelet is visszaretten, ahol szertefoszlik az értelem, csak a meztelen idegek rángatózó visítása marad, álmódok álmodják a világot. Akiket meg nem nevezhetnek, s el nem felejthetnek, az ő álmukat álmodta a kapun túl. Tudata megingott a reá zúduló képek súlyától. Csak óvatosan! Nem szabad megzavarni őket, nehogy felébredjenek.

Amikor felbukkant, és lélegzetet vett egy másik világ levegőjéből, már nem volt önmaga, másvalaki volt. Úgy tűnt, hogy lánnyá vált egy hatalmas tó fenekén. A víz híg, levegőszerűnek tűnt, s ő belelegezte. A tavat hegylanc övezte, csúcsaik oly színekben pompáztak, hogy emberi szemek azt nem láthatták. Ő látta. A haja hosszú volt, köpenyként lebegett az áramlatban. Az idegen nap fénye megtört a hullámokon, alulról szemlélte a különös villódzást.

Egy hal úszott el mellette, hosszúkás teste a kék és a narancsszín oly árnyalatában ragyogott, ami a Földön nem létezik. Noha veszélyes hal volt - ezt tudta - utána nyúlt, de nem érte el. Ujjhegyei érezték az apró fodrokat, melyeket az állat mozgása keltett. Mellette emberi alakok tevékenykedtek. Nem úsztak, úgy mozogtak, mintha a szárazon lennének. Groteszk arcok bámulták, mondtak neki valamit. Hangjuk olyan volt, mint a távoli mennydörgés. Végignézett magán, pucér volt. Karcsú volt, izmos, hosszú, mozgékony farka furcsán kígyózott. Azok a tetovált arcú embereknek tűnő alakok, akik hozzá beszéltek, mindig óvatosan kikerülték. Úgy látszott, tudják, veszélyes lehet. Tényleg az?...

...Feltámadt a szél. Egy különös, folyékonynak látszó köpeny kígyózott fel rá. Ez egy élőlény volt, egy ártalmatlan szimbióta. A társa volt, a testének része, és egyben a ruhája.

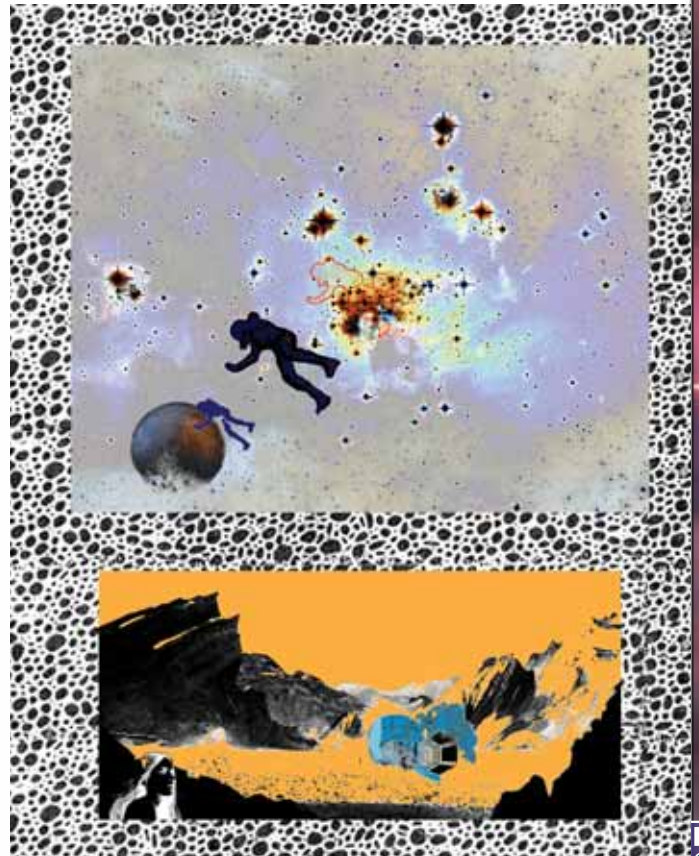
A folyadékszerű lény egy része ráfolyt, befedte a testét, a többi vörösen, felhőszerűen hullámzott a szélben. Vele együtt jött át a messzeségből. Már nem képzelte, hogy a víz alatt van. A tó korszakokkal ezelőtt kiszáradt, helyén sivatag volt. Valaha azonban ezek a szemek látták a tavat, s ő most emlékezett rá. A fejében groteszk és grandiózus képek előhívatlan negatívjai zsongtak. Ez a világ annyira más volt, mint ahonnan elindult, hogy a saját testében itt képtelen lett volna életben maradni.

Homályosan emlékezett a másik testére, az utazóéra. Enyhe zavart érzett, az hímnemű volt. Az látta őt megszületni, élni és meghalni ebben a világban. Több millió évvel ezelőtt, amikor itt még egy tó vize hullámzott. Ez a faj akkor itt élt, ilyen vérflowszerű állatokkal együtt lélegezve be azt a levegőt, ami halálos volt egy embernek. Mögötte még egyre születtek az új testek, a csillagvándorok evilági teste. Egyik sem hasonlított reá, ahogy kikerültek egy furcsa, áttetsző gépezetből. A csillagvándorok nem szívesen vették fel az őslakosok alakját, talán éppen azért, mert nem tudtak róluk eleget. Róla is azt hitték, hogy egy közülük, holott ő sokkal messzebből jött, egy másik univerzumból.

Amikor betört ebbe a világmindenségbe, a tudata érintette e bolygó távoli múltját. A Föld iszonyú messze volt, az emberek egy rejtelmes technológia segítségével vetítették ki a tudatuk ide...

Furcsa társa, mozgékony farka és hosszú haja idegenszerű ritmusban lobogott együtt a széllel.

Rádöbrent, a saját univerzumában sosem létezett, és sosem fog létezni ez a naprendszer.

Norberto

Mindennek a vége

Harmadik hete tartott a világvége, mikor Jeb először meg tudott mozdulni. Eddig otthon feküdt, miután eltört a lába, csupán a vele lakó szülei, szomszédjai és nagyszülei történeteiből tudta azt, hogy az élőhalottak felbukkanása és özvívyszerű áradata elérte az ő kisvárosukat is.

A televízióban még közöltek az első két napban híreket, ám harmadnapra elment az adás. Még mindig csak a hangyák futottak a képernyőn, ha valaki bekapcsolta, a rádióban is csak statikus zörej, fülsértő recsegés szólt. Az internet szolgáltatás nem volt elérhető. A modern technika csődöt mondott igen hamar, sokan ilyenkor kezdtek gyanakodni a világvégére, addig, míg meg nem látták a zombikat.

A környéket lezárták, Jeb szomszédjai, Perkinsék pedig átköltöztek Jeb családjához, miután egy, a kertben felbukkanó zombi szétépte Mary Perkinst, aki idén kezdte el a helyi általános iskolában a második osztályt. A megtört szomszédtság nem bírta a nyomasztó emlékek közepette lakhelyükön maradni, Jeb Arrow szülei pedig a legnagyobb megértést biztosították a gyászoló családnak, valamint befogadást is adtak együttérzésük jeléül.

A fiatal srác gondolatai egyre csak a barátnője, Annamarie körül jártak. A lány a szomszéd utcában lakott, ám semmit sem tudott róla Jeb, mióta elkezdődött mindennek a vége. A lány nem kereste, ez bár bántotta Jebet, valamint kételyeket is ébresztett benne, leginkább aggasztotta őt. Ám nem tudott eddig elmenni hozzá.

Mikor Jeb először tette ki a lábát a házból, az amúgy is csendes környék most valahogy nem nyugodt, otthonos volt, hanem vészjósló, baljós. Mindenféle varjak repkedtek, szemét hevert az utakon, az úttestek közepén ottfedezett autók, biciklik és motorkerékpárok parkoltak. De a legjelentősebb változás az a járkáló valami, ami egy jó pár napja még Mr. Roberts névre hallgatott. Lassan, botladozva közeledett Jeb felé, testén több vérző seb is volt, de ezek nem tántoríthatták el attól, hogy lakmározzon egy élőből. Morogva-hörögve, kinyújtott karokkal közeledett a kamasz fiú felé, akiben most tudatosult a tény: itt valami visszafordíthatatlanul elromlott, a világ, ahol eddig éltek, megszűnt létezni, most már mindenki a maga útját járja és igyekszik túlélni.

Ki hitte volna, hogy ez egyszer megtörténik? Jeb is követte a tévében a The Walking Dead-et, sőt még szerette is, de soha bele sem gondolt, hogy ez egyszer megtörténhet. De megtörtént.

Riadtan ment be Jeb a kapun át a kertbe, majd a lakásba.

- Mr. Roberts meghalt. Épp itt mászkál a házunk előtt.

- Követte a feleségét ezek szerint. Őt tegnap löttem fejbe - mondta Jeb apja, Jasper.

- Hihetetlen, hogy mi lett a világból, nem? - kapcsolódott be a csevejbe Jude.

Jasper megindult egy gereblyével, majd azt beleállította Mr. Roberts fejébe. A zombi a földre esett, többet nem is mozdult.

- A fél utca meghalt. A házak üresen állnak. Most más házból szerzünk élelmiszert, fegyvereket, amire szükségünk van. A kormány egyik embere lezárta a szomszéd utca végét, kijárási tilalom van a másik utcára vonatkozólag. Ha minden igaz, ott már csak alig élnek családok.

Jebbe ez a mondat késként hatolt mélyre, egyre mélyebbre, fájva, ezer sebet szakítva. Egy szó nélkül elindult az utcába, Annamarie-ék háza felé. Az útjába állt egy fegyveres katona.

- Hé, te, nem hallottad, hogy itt tilos az átjárás, bazd meg? Vak vagy? Szerinted dísznek van itt ez a kibaszott kerítés, amin egy lélek sem mehet át?

Jeb egy szót sem szólt, csak hazament. A katona valamit még utána kiáltott, ám ebből a srác semmit sem fogott fel.

Hazaérve továbbra is azon gondolkodott, vajon Annamarie miért nem kereste őt. Bár kételyei voltak, valamint rossz előérzete, mégis terveket szőtt magában, hogyan látogassa meg. Hisz az nem lehet, hogy ő is zombivá változott. Erre gondolni sem mert Jeb.

Bár csak fél éve voltak együtt, Jeb úgy érezte, teljesen egy hullámhosszon vannak, hogy ez a kapcsolat tarthat életük végéig. Minden helyzetet végiggondolva egyetlen megoldás kezdett körvonalazódni. Meg kell ölnie azt a katonát. At kell jutnia a kerítésen.

Amikor hazaért, odament édesapjához:

- Apa, látva a kinti világot... Nekem is el kellhet egy pisztoly.

- Szolgálj ki magad, fiam! Meg kell védened magad.

Jeb választott egy pisztolyt, maga se tudja, milyen, hisz világ életében nem értett a fegyverekhez. Valamikor el kell kezdeni. Ám bárhogy is készült a gyilkosságra eddig, akármekkora szerelmet is érzett, nem tudta meghúzni a ravaszt egyszer sem, mikor esélye lett volna rá. Végül rábeszélte magát a dologra. Annamarieért. Kettőjükért.

- Már megint te? Megint el kell monda... - eddig jutott a katona, egy fegyver dördülése a torkára forrasztotta a szavakat.

Lenézett egyenruhájára, ahol egy apró lyuk jelezte, hol hatolt be a golyó. Ez a lyuk volt a középpontja annak a bíborvörös folyadékknak (vérnek, tudatosult Jebben), ami egyre csak terjedt és terjedt, behatolva a rostokba.

A katona még szóra nyitotta a száját, vagy talán csak a lelke távozott, majd összeesett és nem mozdult pár percig. Addig, amíg el nem kezd átváltozni.

Jeb szemébe könnyek szöktek, a fagyos novemberi szellő pedig csípte arcát. Csendben folytatta útját Annamarie-ék háza felé. Útközben szembe jött vele egy zombi, akiben ismerős vonásokat fedezett fel, de hogy mire is emlékeztette, azt nem tudta volna megmondani. Talán mindenki lesz egy kis ismerős vonás, aki az útjában akad. Most már viszont mindenki idegen.

Golyót eresztett a zombi fejébe, aki nem morgott-hörgött többet, csak lehanyatlott a mocsokba. Nem ő volt az egyetlen hulla a földön, nagyjából tíz-tizenöt méterenként lehetett látni halott zombikat, volt, ahol sűrűbben is.

És az élő zombik... Ők sem voltak sokkal kevesebben, Jeb futásnak iramodott, hisz emlékei szerint nem sok töltnéye volt.

A cukrászda, ami Annamarie-ék házával szemben üzemelt még a szép napokon, most üres volt, csak a fiatal eladó lány zombi hasonmása morgott bent az épületben. Jeb ránézett, majd úgy döntött, nem pazarolja tovább idejét, hisz már célba ért, bár a szíve előre összeszorult attól, ami bent várhatja.

Az első, ami feltűnt neki, az az volt, hogy szokatlanul piszkos a gyep. Senki sem szedte össze az elmúlt időkben a kutyagumit. Pár lépés után azt is észrevette, hogy ami megmaradt az ember legjobb barátjából, az már csak egy bűzölgő dögkupac.

A szíve a torkában dobogott. Lenyomta a kilincset és belépett az előszobába. A lakásnak doh szaga volt... és romlott hústól bűzlött.

Ekkor meghallotta a mocorgást, a morgást, a hörgést és csoszogó lépek zaját. Bill lépett be, Annamarie édesapja. Jeb

elszörnyedt, de nem volt választása, a Bill-zombit is muszáj volt kiiktatnia.

És meglátta.

Annamarie csoszogott felé, rózsaszín pulcsijában, ami már darabokra szakadt, bűz áramlott a lány testéből.

Jeb térdre hullott és az az élni akarás, amit eddig a reménykedés táplált, pillanatok alatt átadta a fájdalomnak, a kétségbeesésnek és egy eddig teljesen idegen érzésnek. Összetörtés, halálvágy volt ez.

A pisztolyt megfogta, olyan messzire hajította, amennyire csak engedte a fal. Ő már nem kért az életből. A szív, ami eddig a reményt pumpálta, már csak a bánatot lökte és lökte ki magából, míg végül megszakadt.

Jeb magához ölelte az Annamarie hasonmást. A lány egykori szerelme nyakába harapott.

Marco Leaves

A Katedrális titka

Fáradt vagyok és nem látok semmit a sötétben. Már az sem érdekel, ha meghalok. Hallom a lépteit, folyamatosan körülöttem járkál. A léptek egyre gyorsulnak és pár pillanaton belül már szinte olyan, mintha nem is egyedül lenne, mintha ezer és ezer talp csattogna a hideg köveken.

Hirtelen éles fájdalom nyilall a hátamba és végig fut a mellkasomig. A fájdalom elhal, és égő érzés veszi át a helyét, mintha lángba borulna a testem. Levegőt sem tudok venni, úgy érzem, menten összeesek. A boszorkány pislákoló fényt gyújt a teremben. Először egyet, majd még egyet és még egyet. Mire egyet pislogok, az egész teremben pislákoló, hideg, fehér fények lebegnek. Látom az arcán az önelégült vigyort. Szája fültől fülig tart és tele van több ezer éles foggal. Egy pillanat alatt előttem terem és centikről bámul a szemembe.

Látni akarja, ahogy elhagyja a lelkem a porhüvelyt, ami a testemből maradt. Elmosolyodok, és a szemébe köpöm véres nyálamat. Meg sem rezdül a szempillája, torkon ragad és olyan erővel dob el, hogy keresztülrepülök a termen, neki a vastag faajtónak, kiszakítva azt és hatalmas puffanással érek földet a kinti macskaköves úton.

Halkan esik az eső.

Érzem, ahogy lemossa az arcomról az éjszaka történéseit. Úgy érzem, végre vége. A boszorkány kilép az ajtó helyén és fölém lebeg. Mélyen a gyomromba mártja a jobb kezét és élvezi, ahogy szenvedek. Utolsó erőmmel kinyitom a szemem és mélyen az ő vörösen izzó tekintetébe nézek. Megragadom a kezét, amellyel gyomromban turkál és másik kezemmel nyakon szúrom az övemen lógó törrel. Hatalmasat sikít és vergődve rám zuhan. Kirántja a kezét beleim közül hatalmas vércsíkot festve a katedrális falára. Érzem, ahogy elsötétül minden és lassan kiszáll az élet testemből.

Kinyitom a szemem. Most, hogy tudom, mi történhet, elkerülöm a katedrális bejáratát, hiszen a boszorkány már vár rám. Elered az eső, amikor a pincelejáraton keresztül elindulok befelé.

Lépcső vezet a katedrális pinceajtájához, ami sikamlós az esőtől. Csúszik a nyálkás, mohás kő a lábam alatt. A pince hideg és nyirkos. Több pici ablak lapul a falakon egymás

mellett, amiken keresztül finom narancs és vörös fénycsóvákat húz a lemenő nap erőtlen, haldokló próbálkozásaként. Ugyanezek az ablakok tehetnek a nyirkosságról is. A legtöbb betört és beázott. Így a pince alján is lehetővékony vízréteg ül. Pillanatokon belül szinte koromsötétségbe borul az egész helyiség. A nap lement, de már nem is szükséges, hogy lássa, ami ezen a szent helyen történni fog.

Táskám mélyére nyúlok és előveszek egy fáklyát. Megtöröm, szinte azonnal sercegve fellángol, és vörösös fénnel borítja be a pincét. Sisteregve és szikrákat köpködve világít a kezemben, miközben keresem a felső szintre vezető lépcsőt. Épphogy megtalálom, amikor ismét sötétség ölel körül. Lassan és hangtalanul próbálok a lépcső minden egyes fokára ránehezedni, minél kevesebb jelét adva, hogy az épületben vagyok. A lépcső tetejére érve már hallom is a boszorkány mormolását.

Dúl-fúl dühében és nem hiszi el, hogy ilyen könnyen a nyomára bukkantam. Belépek a nagy terembe és ekkor értem meg, hogy volt képes egy ilyen szentségtelen lény pont egy katedrálisban elbújni. Az épület romos. Egyetlen kereszt, feszület, de még csak freskó sem őrzi már pompáját. Sőt mi több, a legtöbb keresztet megfordították a falakon. Elbújok az egyik vastag oszlop mögött, amely a tetőszerkezetet tartja és keresem a félhomályban a célpontom. Betört ablakok segítik a tájékozódásom. A hold szürkés fénybe borítja a nagy terem falait és padlóját. Véssett kőpadló van a lábunk alatt, ezen a legkisebb nesz is úgy terjed, mint a hullámok a vízben. Óvatosnak kell lennem.

Ebben a pillanatban egy hatalmas balta csapódik az oszlopba a fejem fölött. A támadás irányába nézek és két fehéren izzó szempárt látok velem szemben. A balta megnyikorodul és kiszakad a kőből. Elugrom a következő támadás elől és a táskából előkapom a fegyverem. A szempár ekkor kilép a fényre.

Hosszú és vékony végtagjai egy hasonlóan vékony testhez kapcsolódnak. Arca nincs a teremtménynek, a feje helyén egy hatalmas süveg pihen, melyen csak a két szemének van lyuk tépve. A süveg alól fekete és ősz szakáll lóg ki. A teste hamuszürke színű és úgy forgatja a baltáját, mintha egy fogpiszkálóval játszana. Célra tartok és beleeresztem a teljes tárat. A szörny féltédre esik és vér csöpög a sebeiből.

Kihúzom kardomat a hüvelyéből és megindulok felé. Hófehér katanám pengéje csillog a hold fényénél, amikor lecsapom vele a szörny fejét. Teste élettelenül eldől és feje egy pár méterre elgurul. Patakokban folyik fekete vére, elázta a padlót, beszívároga résein.

Időm sincs megnyugodni, hiszen a levágott fejből hosszú vékony test kezd fejlődni és ugyanolyan hosszú végtagok. Átpillantok a szörny testére és jól gondolom. A test pedig új fejet növeszt. A másodperc töredéke alatt máris ketten rotnak nekem. Ütnek, rúgnak és karmolnak, ahol csak érnek. Elcsigázottan esem össze, amikor sötétség borul a világra. Áthatolhatatlan sötétség, kihuny minden fény az épületben.

Hideg kezek érintésére térek magamhoz. A boszorkány végighúzza ujjait az arcomon és hirtelen a nyakam köré fonja őket. Olyan szorosan tartja a kezeiben a nyakamat, hogy ismét az ájulás kerülget. Vigyáz, nehogy megfojtson, és nehogy elájuljak. Minden pillanatát ki akarja élvezni a halálomnak és ez nekem most pont kapóra jön. Vérszomjas és dühös, az egész városon keresztül üldöztem és így nem tudott enni már három napja. Egyetlen lélek sem került feneketlen gyomrába.

Elcsigázott, éhes és én kéznél vagyok neki. Keresztülstétál a termen, miközben kezdi felvenni valódi alakját. A kedves, középkorú hölgy végtagjai megnyúlnak, haja kihullik, hatalmas, csavaros szarvakat növeszt a halántékán, alsó és felső ajka visszahúzódik és megjelennek tűhegyes fogai. Már csak egyik keze tart az élet és az örök álom küszöbén nyakamnál fogva. Amint végigvonszol a kőpadlón, észre sem veszi, ahogy elhalad a kardom mellett. Óvatosan megragadom

hűséges bajtársam és a mellkasomra fektetem, nem veszi észre, hogy fegyverem ismét nálam van. Elmormol valami féle varázsigét, mire egy hatalmas kőoltár emelkedik ki a földből. Tele van véres húscsapatokkal és emberi maradványokkal. Enyhül a szorítása és látom, hogy felém fog fordulni.

Jobb kezemet a homlokomhoz emelem, és a mutatóujjammal megérintem. Elhadarom az Ephinium áldás szavait és végighúzom a mutatóujjam katanám pengéjén. Fehér izzás tör elő a pengéből és lángolni kezd a kard, gyönyörű, hófehér lángok nyaldossák a levegőt körülötte. Suhintok egyet a fejem felett kardommal, a boszorkány nem számít rá, hogy ilyen virgonc vagyok és meglepettségében lecsapom a nyakam köré tekeredett karját. Iszonyú visítással térdre esik és sikoltozva, szitkozódva szórja az átkait. Táskám mélyéről előhúzok egy kis üvegcsét, amiben szentelt víz van és hozzávágom. Az üvegcsé azonnal szerterobban, amint a bőréhez ér és a víz elkezd lemarzni a húsát és izületeit. Szinte savat fröcsögve fetreng a földön, mikor közel lépek hozzá és a szemébe nézve elvgyorodok.

- Tudod, volt egy nap, amikor azt hittem, elszöktél és nem kapom meg a fejedre kítűzött vérdíjat.

- Rohadj meg a pokolban, Vadász! Legyen átkozott az összes felmenőd és minden rokonod minden gyermeke! Te pedig zokogva nézd végig saját véred elsorvadását!

Utolsó szavai még akkor is tisztán csengenek fülemben, mikor a levágott fejét a polgármester asztalára teszem a jusomért cserébe. Busás jutalmamat számolva térek be a legelső kocsmába, hiszen csak ilyen helyeken juthat az ember értékes információkhoz és új megbízásokhoz.

Dawn Bat

Bentek Október 8. 2016. Idő: 04:28

Zamás Tomi és a látogató

A szobámba indultam... A hajnali „nasival”, semmi különleges, csak egy kis szalmakrumpli, tükörtojással!

A kedvenc filmemet szerettem volna megnézni: „Eli könyve”, szuper film, igaz, már láttam legalább vagy hatszor, de kit érdekel - jobban mondva engem...

A titkok, én szeretem az ilyen kalandokat, az életben is így van, csak nem igazán figyelünk oda, mert pont magunkkal vagyunk elfoglalva és csak akkor jövünk rá, hogy valami hasonlót mi is átélünk, vagy a közepén vagyunk életünk filmjének...

Szenvedély, a belsőhang hívása, minden áron elérni a célt... Igen, Őrült - szép álmok valóságtól távol, tiszták, mint könnyeim, amik arcomon oly sokszor legördülve áztatták a párnám.

* * *

Szobám felé közeledve egy gondolat villant fel bennem... A világ pusztán egy festmény, amit mi mázolóunk át, vagy egy valós világ, amire akkor dőbbenünk rá, amikor az a bizonyos küszöb előtt állunk... Érdekes...

Egy pici-pici félelem megsimogatta lelkem. Tehát éppen kinyitni készültem, a kajás tálcával a kezemben, szobám ajtaját... Mintha egy árnyék hirtelen elsuhant volna mögöttem, és meglebbentette volna, amit meg is tett, a ruhafogason lógó kabátom...

Idióta! Ez csak a huzat, nyitva van az ablak...

Végre beérve a szobámba, majdnem kiejtettem a tálcát a kezemből... Egy, pedig nem ittam... Megjelent a halványzöld mini felhő, egyenletesen lüktetve lebegett...

Valahonnan nagyon mélyről hallani véltem, valaki beszél hozzám, de nem értem, mit mond. A felhő mellett elhaladva egy furcsa szagot, nem kellemetlen... Nem, mégse szag, inkább kellemes, jó minőségű pipadohány illatot hagyva maga után.

* * *

Hé, haver, mi van veled! Biztos álmodod az egészet... Mit szoktak csinálni ilyenkor, megcsipkedik magukat az emberek? Na, jó, akkor lássuk, a francba, ez fáj!

Na, jó, ha nem álmodom és feltételezem, nem bolondultam meg, akkor van erre magyarázat...

Leültem és ettem a szalmakrumplim, hogy milyen nyugis vagyok, ez már félelmetes... Próbálok nem figyelni erre a jelenségre, különben is, eddig még semmi, csak lebeg, néha elmozdul, de...

Te szellem vagy? Még is bolond lennék, magamba beszélek egy nem létező akármihhez, ami most már idegesít...

Mi a fenének lebegsz a hátam mögött? Látlak a képernyőn! Mi a fenét mész, bocsz, lebegsz folyton ugyan arra a helyre? Maradj, nyugiba, ameddig e fenséges tápanyagot magamhoz veszem és megnézem a filmet, okés, öcsém?

Na, most meg hová tűntél? Jellemző rám nézve... mégsem kellene már ilyenkor ennem... Vagy csak a fáradtság hatására játszik velem az idegrendszerem... Vissza az életbe! Elég volt a titkokból, hallucinációból... Hmm, valós vagyok vagy csak festmény? Na, jó éjt, öreg, holnap kemény napod lesz... De, miért is, hisz holnap szombat!

* * *

Na, végre, kialudtam magam... Johnny! Te, hogy a ménkübe kerültél ide, amikor ablak, ajtó zárva?

Lehet, még hajnalban, amikor kivittem a szemetet és nyitva maradtak az ajtók, na, mindegy gyere, öregem, adok egy kis maradékot és langyos tejet, aztán sipirc... Most mi van veled, miért karmoltál meg? Tudod mit, nem adok semmit, sicc, menjél, amerre látsz, bolond macska... Mozgás, ne fújtassál itt nekem...

- Jó reggelt, Tomi úrfi!

- Szép jó reggel, kedves Elvira művésznő - mit akarhat szegény, biztos beszélgetni van kedve.

- Átjönne egy percre, kérem, mondani, illetve kérdezni is szeretnék valamit magától tegnap éjszakával kapcsolatosan.

- Hát persze, kedves Elvira, csak előbb átöltözöm, ugyan is, amint észre tetszett venni, házikabátban és papucsban vagyok - ez se lesz egy perc, rámege az egész délelőttöm, de csípem az öreglányt, mindig jó történeteket mesél a fiatalokból, amikor balerina volt itt a városban.

- Ne vacakoljon, jöjjön már!

Hmm, érdekes, valami nagy baj lehet, soha nem beszél így.

- Bezárom az ajtót és mentem.

- Itt, egy kerítésdeszka meg van lazulva, jöjjön, ott.

Ez egyre furcsább, mindig ragaszkodik a formaságokhoz?

- Itt is vagyok.

- Jöjjön, az isten szerelmére, üljön ide a verandára, a hintaszékbe, hozok egy forró teát!

Nagyon, nagyon furcsa ma a Mama!

- Itt is van a tea.

- Kedves Elvira, mi történt magával, nagyon sápadt és izgatott.

- Válaszoljon! Találkozott és történt tegnap éjjel magával valami fölöttébb szokatlannal?

- Most, ahogy kérdezni te...

- Látta a világos felhőt? Tudja, mikor épült az a ház, amiben lakik és ki volt a lakója?

- Ez nem lehet igaz, a francba, magamra borítottam a teát... Tud a felhőről?

- Igen, tudok.

- És?

- A házat ezernyolcszáz éves végén építették, és a városlakó legnagyobb híressége lakott benne, Alfréd von Gratz,

senki nem tudta, hogyan került ide, vagy ki is volt ő valójában, nem is számított, csak az, amiket írt...

- Mi a nyavalyákat írt és miről, meg mi köze mindennek a tegnapi jelenséghez?

- Alfréd pazar történeteket írt a szellemvilágról, azt állította, hogy kapcsolatban áll... velük...

- De...

- Most hallgass és ülj vissza, Tomi! Elmondok mindent. Félték is tőle, de tisztelték is. Éjszaka itt nem mertek járni az emberek, még a rend őrei sem, mivel furcsa hangok és fények szűrődtek ki a megvilágított ablakokon keresztül.

Csak néztem Elvira mamát, ahogy fel-alá járkál sápadt arcával a verandán.

- Nappal nem volt semmi gond, sokan megfordultak nála... A városatyák, a rendőrbíró is, de soha semmit nem vettek észre azon kívül, hogy az elefántcsontból faragott, halálfejes pipájából nagyon furcsa, de kellemes illat lengte be a házat, ami talán még is meglepő volt az, hogy a pipafüst... Világoszöld volt...

Na, ettől majdnem kiestem a hintaszékből...

- Azt tetszik mondani, hogy tegnap éjjel ennek az Alfrédnak a pipafüstje látogatott meg? Na, ne...

- Nem csak az, fiam, Tomi... Nem csak... hanem ő maga is. Mióta lakik itt, három éve? És nem tűnt fel semmi?

- Hát, ha most visszagondolok... ezek után... éreztem, halottam és látni véltem dolgokat... azt tudtam, hogy nagyon régi ház, és mindent úgy véltem emiatt és a fáradtságomnak tudhatom be... Akkor már értem, Johnny kandúrt is miért viselkedett velem olyan rondán! Köszönöm, kedves Elvira, a felvilágosítást, most mennem kell...

- Azért, mert tegnap volt az az a nap, 1922. október. 8-a, amikor is a dolgozószobájában megtalálták fejjel lefele, kezébe szétterpesztve, felszegezve a falra, szájában a még füstölő pipával... a pipafüst már ellenben nem volt zöld...

Búcsút intettem Elvirának és a kerítésen keresztül visszamentem a házba.

Koi

Földúton

1943 késő ősze, valahol Kelet-Európában...

Éjszaka volt. Teljes sötétség. Az újhold sziluettje feketén derengett a mélysötét égen. A hatalmas, fekete boltozaton felhők is voltak, de dolgukat már napközben elvégezték, s milliányi vízbombájuk sártengerré változtatta a tájat, míg ők odafent szárítkoztak a gyenge szélben és sikerrel vették el azt a mégoly csekély fényt is, amit a csillagok biztosíthattak volna.

Egy Messerschmitt Bf-109G típusú vadászgép repült inogva a földút felett. Viharvert gép volt, a sors, úgy látszik, nem bizonyult jóságosnak, és az orosz csapatok nyomása sem volt kíméletesnek nevezhető. Szürke és fehér festésén golyónyomok tarkállottak, motorja kehesen üvöltött, miközben ritkás füstöt eregetett. Futóműve mereven lefelé lógva szelte a levegőt – az automatika találatot kapott, s nem húzta be a szárnyak alá a két fémlábat. Lőszere nem volt, üzeman-yaga szivárgott.

Csak érjek el a legközelebbi településig, ott kiugrok –

Baromság, ilyen nincs... Na, megnézem most már azt a filmet!

* * *

Ki a fene dörömből késő délután az ablakomnál?

- Rendőrség, kérem, engedjen be, kérdezni szeretnék öntől a szomszéd néniével kapcsolatban. A nevem Tompa Gáspár nyomozó.

- Tessék, kér egy kávét? Mi történt Elvira művésznővel, hisz...

- Nem, köszönöm. Mikor látta utoljára a szomszédhölgyet?

- Hogy hogy mikor, ma délelőtt beszélgettem vele a verandán... teázgattunk - miért néz olyan furcsán rám, nyomozó?

- Ma délelőtt? Az nem lehet. Maga ittas vagy drogozik?

- Ez hihetetlen, rám tör és ilyesmikkel vádol!

- Nem vádolom, csak furcsállom az állítását, ugyanis az öreg hölgyet meggyilkolták, már két hete... nem érezte a savanyú, rothadó hús bűzét?

- Meggyilkolták! Nem, mert olyan három hete voltam az orvosnál, mivel nem érzek szagokat, a doki azt állapította meg, hogy sajnos a munkám az oka.

- Értem. A hálószobájában találtunk rá, fejjel lefele, kezébe szétterpesztve, felszegezve a falra, szájában a még füstölő pipával... Pipázott a hölgy?

- Nem, dehogy...

- Doki, gyere már, elájult a pasi...

* * *

... Pusztán egy elmázolt festmény vagyok...

mondta pilótája az oxigénmaszk alatt, ahogy a harminchat órás folyamatos készenléttől és a meneküléstől fáradtan lelehunyta karikás, kék szeméit. Levette repülősisakját – mint valami kínzó fejjel, szorította eddig fejét. Az ülés mellé dobta, már amennyire ez egy szűk frontvadászban kivitelezhető volt. Nem érdekelte, hogyha lezuhan, nem védi semmi sem fejét, csak egy dologra koncentrált: a hazajutásra.

Éhes volt, iszonyúan éhes – körülbelül három hete volt már, hogy utoljára normális mennyiségű és állagú ételadaghoz jutott.

Ha hazajutok, úgy bezabálok, mint akármelyik aranyfácán – gondolta. - Először rántottát eszem jó sok szalonnával, azután kolbászt jó sok kenyérrel meg hagymával...

A gép hangosan süvöltött el a lombját vesztett ágtenger fölött... aztán egyszer csak feladta – átesett, s a földhöz vágódott. Kerekeiről visszapattant a levegőbe, hogy azután mindkét szárnyának leszakadjon a vége. A második becsapódáskor a jobb futómű eltört, s a földön megpattanó szárny bevágta a repülőt a fák közé. A pörgő légszűrő szilánkokra szakadt a masszív fatörzseken, és az egyik, a fülkébe vágódó darabja, mint valami óriási szike, többször lemetszette a pilóta bal karját. Amaz felüvöltött fájdalomában.

A gép a feje tetején, de végül megállt. Rögtön ki is gyuladt, s a kabintető alatt szinte azonnal kék lángocskák csaptak fel. Égett az elektronika... és hamarosan az egész vadászgép máglyaként kezdett el lángolni.

A férfi bennégett...

...

Hetvenöt évvel később...

...

- Linda, gyere már!

A három túrázó nyájasan vigyorogva nézte, ahogy negyedik társuk a bakancs fűzőivel szöszmötöl.

- Már ott kéne lennünk a táborhelyen – mondta Max óráját nézegetve -, te meg itt nekiállsz piknikezni.

- Kuss már! – nevetett vissza a lány, majd a többiek után szaladt. Bakancsa cuppogott a sárban, a délelőtti vihar sáros dagonyává változtatta a poros földutat, de mostanra legalább a napok óta szakadó eső elállt.

Mentek tovább zseblámpáik fényében. A lány ránézett Casio-jára. Az óra kismutatója ekkor már elhaladt a tizenkettő alatt, a nagymutató pedig a kettesen állt.

Húszpercnyi séta után egy útkereszteződésben megálltak. Anton zavartan vakarta a fejét.

- A térkép szerint odaértünk, de sehol a táborhely. Valamit nagyon elpuskáltunk.

Max nagy kézi reflektora ekkor villogni kezdett, majd feladta. Innentől már csak kicsi fejlámpáik világítottak. Még a Hold is újjászületés közben volt, így onnan sem remélhettek fényt.

- Kurva nagy gáz van, emberek – mondta Gina, majd elővette telefonját. - Mi a szar, itt nincs téror – nyújtotta az ég felé.

- Váljunk szét és kábé fél óra múlva találkozunk ugyanitt!

- Legyen!

Négyen négyfelé indultak. Ötpercnyi visszafelé megtett séta után Max nyögdcselést hallott.

- Mi az isten? – fordult jobbra-balra. Hideg veríték ült ki a tarkójára. Újra hallotta a nyögéseket, most némiképp közelebről. Reszketve kapcsolgatta fel-le reflektora gombját, de semmi. A földutat körülvevő erdőben nem volt semmi, még leselkedő szempárok visszacsillanását sem lehetett látni, bár a fejlámpa nem erőltette meg magát túlzottan.

Hirtelen egy halálmadár kezdett el kuvikolni.

- Mi van, temetsz? – keménykedett a fiú, de nem azért, mert nem félt volna. Ellenkezőleg. Csak próbálta magát bátorítani, mert így is már a pánik szélén tántorgott.

A reflektor egyszer csak minden előzetes jel nélkül újra beindult. Hófehér, késként hasító fényében állt valaki, tőle alig tíz méterre.

- Mi a... - meredt Max az alakra. Régimódi, talán a világháborús példányokat mintázó pilótaruhában volt, sisak nélkül. Borostás, halottfehér arcán vágásnyom és vér vöröslött, szeméi alatt fekete karikák voltak. Bal kabátujja üresen lógott. Rémitően kék szemeit felé fordította.

- Elnézést – szólalt meg színtelen hangon -, tudja, merre van a legközelebbi kórház?

- Nem, sajnos nem – válaszolt a fiú némi rémült gondolkodás után. Csak egy villanást látott utána, aztán elájult...

Gina a baloldali ösvényen sétált, szálas, karcsú alakján úgy hatott az emeletes túrahátizsák, mint gyékényen a buga. Fejlámpája ütemesen lötyögött sapkáján, szájában cigaretta parázslott. Próbálta magát megnyugtatni, hogy ez csak egy apró tájékozódási hiba volt, s hamarosan megtalálja a táborhelyet, ahol már az egy nappal korábban indult osztálytársaik vártak rájuk.

Egy nagy, átázott ágra lépett, ami tompán, de hangosan reccsent alatta. A nagy fák között, az ösvényen előre is, hátra is visszhangzott. A lány hátranézett, aztán megint előre. Szájából kiesett a cigi.

Egy sápadt, borostás, vérrel telefröcskölt arcot látott maga előtt.

- Mi a szar?! – visított fel, és futni kezdett. Az alak megint feltűnt előtte, így visszafordult. Súlyos bakancsáról sár fröcskölt, óriási táskája ide-oda ugrált. Lámpája ekkor leest. Aztán ő maga is elesett valamiben.

Max volt az. Hogy került ide?

Az alak a hátán heverő lány fölé hajolt. Szemében nyoma sem volt az életnek, mint két vízfestékek LED, világítottak szinte túlvilágian a fejlámpa fényében.

- Ne haragudjon, hogy magára ijesztettem, de tudja esetleg, hogy hol van a legközelebbi kórház?

- A-arra – mutatott el Gina valamerre, csak hogy megszabaduljon végre. A pilótaruhás alak elvánszorgott a mutatott irányba, a lány pedig felpattant és földön heverő társával nem foglalkozva próbált feltűnésmentesen elslisszolni.

Az első öt lépés óvatos volt, folyamatosan hátra-hátrasandított közben. A hatodik visszanézésnél eltűnt a szeme elől az ismeretlen. Végre – gondolta.

Hét. Kissé még fenyegetve érezte magát, de most már valamelyest reménykedett. Hátizsákos alakja imbolygott. Nyolc. Gyanúsán méregetni kezdte a bokrokat, de léptei egyre gyorsultak. Kilenc – futásnak rugaszkodott. Hálósákja majdnem lerepült a feltornyozott csomagról. Tíz.

Az egyik pillanatban még mindent érzett, a következőben már semmit. A sapka és rajta a bányászlámpa leesett és az utóbbi fényében összecsuklott a súlyos táskát cipelő test. A halotti sokk kiült a lány földön heverő fejére, ami jó egy méterre landolt a testétől. A csomag legtetején lévő hálósákon egy vértől vöröslő légsavardarab suhant át, kettévágván azt...

Anton hangosan köhögött, amint a középső ösvényen sétált. Már napok óta fájt a tüdeje, amin barátnőjének dohányzása még rontott is. De nem szólt, ahhoz túl szerény és félnék volt – kész csoda volt, hogy annak idején összejött Ginával. Így is alig lehetett rávenni, hogy ő is részt vegyen a gyalogtúrán, s most már kezdte megbánni.

Zöld túracipői cuppogtak a pocsolyás úton. Nadrágjának alja egy merő sár volt, övére rögzített kulacsából a tea a gyakori ivásszünetek miatt igen gyorsan fogyott.

Fejlámpája hunyorogni kezdett, majd kihunyott. A fiú hangosan zsémbelődve megpiszkálta.

- Működj már, te szemét! - mire a fény újra feloltódott. Anton maga elé nézett és a látványtól megtántorodott.

Előtte ketten feküdtek az úton. De nem tőlük, hanem a felettük álló, szellemképszerű alaktól rémült meg annyira, hogy csaknem a földre huppant.

Egy pilóta volt az, jobb kezében egy véres légcsavardarab-bal. Bal karja pedig egyáltalán nem volt – legalábbis bőrkabátjának ujja üresen lógott.

Egy szempillantás alatt előtte termett az alak. Halk, de jól érthető szavakat formált kisebesedett ajkaival.

- Tudja esetleg, merre van a legközelebbi kórház?

Anton reszketve elővette térképét és kinyitotta.

- Itt vagyunk... körülbelül – mondta reszkető hangon -, és a legközelebbi kórház az meg... itt.

- Köszönöm... - csúsztotta vissza a hatalmas, szikeszerű fémdarabot az övébe. - Meg tudná mondani, hogyan haltam meg? - tett fel egy szokatlan és elég morbidul hangzó kérdést a félkarú szellemkép. A fiú hatalmasat nyelt, majd válaszolt.

- Nem tudom... elvérzett?

A pilóta nem szólt semmit. Anton viszont hirtelen füstszagra lett figyelmes. Lenézett – bakancsa füstölni kezdett, majd hirtelen kigyulladt. A lángok, mintha a fiú nadrágja benzinnel lett volna belocsolva, rohantak fel a lábain. Rohanni kezdett, de a tűz nem szűnt meg, sőt, egyre erősebben égette...

Linda a jobb oldali ösvényen sétált. Meglepetésére itt kevésbé volt nagy a sár, mint eddig, de így is nehezen emelte bakancsát. Hirtelen fényt kezdett el látni az ösvény végéről. Felgyorsított, s közben már pötyögte is Max számát – először őt akarta hívni, hiszen ő volt a legmesszebb. Illetve pötyögte volna, ugyanis még mindig nem volt térerő. Másik kezében szendvicset tartotta.

Aztán rájött, hogy nem a táborhelyre talált, hanem más okozta a fényt. És ez sokkal gyomorforratóbb volt, mint akármelyik silány, last minute sátorozás, ahol eddig járt. Egy már alig füstölgő, de felismerhetően tűzhalált halt tetemet talált – összezsugorodott és csontjai kilátszottak, mint azoknak, akiket Hirosimában elérte a Kisfiú tüze. A ruhák ráolvad-

tak, táskájából csak a pántok maradtak meg.

Mindezt egy víztől és sártól tocsogó földút közepén.

A maradványok mellett egy fém termosz csillogott – egyedi darab lehetett, mostanra félig megolvadt. De még mindig teljesen, megismételhetetlenül jellegzetes maradt. A lány szájából kifordult a falat, s a még kezében lévő többi részét is csaknem elejtette a felismeréstől.

Anton volt a halott, szénfekete arcára ráégett halálsikolya.

A lány mögött egy másik árny bukkant fel.

- Hölgyem! - tette jobbát a vállára valaki. Linda megfordult. Egy nála fél fejjel magasabb, hófehér bőrű, szőke férfi volt az. Kék szemei vizenyősen bámultak rá.

- Merre... van a legközelebbi kórház?

- V-V-V-V-ben – nyögte ki végre a kérdezett, majd... hozzávágta a szendvicset. A szalámis zsömlé lepattant a pilóta kabátjáról.

A szellemkép erre biccentett egyet, majd felvette az ételt.

Eltűnt.

Linda idegesen nézelődött, de nem látta. Aztán lenézett társa maradványaira. Még mindig nem volt térerő. Ment tovább az úton – reszketett, de idegileg még nem roppant össze. Újabb két testet talált – sikítva kezdett el zokogni a halottak láttán. Hozzá közelebb az elvérzett Max hevert, levágott bal karjából már csak szivárgott a vér. Tőle körülbelül nyolc méterre egy fej nélküli test – de a táská alapján nem volt nehéz kitalálni, hogy ki lehetett az életében. Gina.

- Te jó ég... - szörnyedt el a lány – Ez nem lehet... ilyen nincs...

Elájult.

A rendőrök másnap találták meg, de ott sem, később sem vonták felelősségre – a láthatóan megviselt állapota is és a fellelt kevéske bizonyíték is felmentette.

Három hónappal később ketten is eltűntek abban az erdőben...

HomoErgaster

DARTH VADER TÖRTÉNETEK 01: MASZKOK ÉS MESTEREK

...Darth Vader dühöngve csörtetett végig a halálcillag folyosóin, közben egyre átkozta magát. Hiba, hibát követett el! Hány ilyen hiba kell még, hogy észbe kapj, te féleszű? Sziszegte bele a légzőrostélyba. Fuldoklott ebben a rohadt maszokban, de muszáj volt hordania. A köztársaság széthullása után évekig a hatalom megragadásával volt elfoglalva. Azt hitte, hogy egyszerű lesz, odaáll a mestere helyére. Nem így történt! Az egész apparátus, a klónok, mind a mesterére voltak bekalibrálva. Az apparátus előtt rejtőzködni kellett, vagy Palpatine maszokban kellett bohóckodnia. A klónokkal nehezebb dolga volt, egy részüket sikerült az irányítása alá vonnia, a többit elpusztította... nem tehetett mást! Sajnálta, mert hatalmas pazarlás volt. A Kaminoi klónozókkal volt azonban a legnagyobb gondja. Mind Tyrannus, mind Sidious halott volt, és ő meg nem tudta leállítani a gyártást. Végül a csapás mellett döntött. A dokumentáció szerencsére nem veszett el, a Kaminoi kultúrának meg önálló kiállítást nyitattott a Coruscant legelőkelőbb múzeumában. Ám a rend, a hön áhított rend csak nem akart helyreállni. Évekig tartott míg a „maszkos Vader” álcájában, „a császár meghatalmazottjaként” meg tudta rendszabályozni a széthullott közigazgatást. Kiskirályok, pöffeszkedő akarnokok hullottak el a kezeitől. A neve rettegett fogalommal lett. Néhány klón segítette, ezek eljátszották, hogy ők „Darth Vader” miközben ő meg Palpatinet alakította. Közben végig az a tudat kínozza, hogy csapni való színész, egy harmadrendű komédiában.

Mintha nem lett volna elég baja, felütötte a fejét ez a „lázasadás” is. A „szövetség” felvágós proklamációi, leginkább a kereskedelmi szövetség nagyképű szövegeire emlékeztette. Emiatt először azt hitte, megint azok, csak más néven. De nem! Ezek romantikus fantasztaák voltak, akik valami ködös elképzelés, az úgynevezett szabadság és egyenlőség ideái miatt fogtak fegyvert. Köztársaságot akartak... megint. Az utóbbi időkben már ezzel a csürhével volt kénytelen foglalkozni, mert egyre jobban elszemtelenedtek. Érezte a hivatalnokok elbizonytalanodtak, felütötte a fejét a kétely. Az ellopott adatok, ennek a technológiai szörnyiszülöttnek a műszaki paraméterei voltak az utolsó csepp a közmondásos pohárban.

Most meg ez a rozsdás csempészbárka, rajta egy Obi-Wannal! Még egy Obi-Wan! Aki fölött elsiklott! Hány klónja lehet még a mesterének? Miért pont őt kezdték titokban sorozatgyártani a köztársaság idealista idiótái? Érezte ő persze haloványan, de a feje tele volt a politikai manőverekkel, hogy lavírozzon Tarkin, és a cimborái ellenszelében. Ez is egy hiba volt, erre a technokratára bízni a harcállomást. A magára esztott szerep miatt, fogsikorgatva túrta, hogy az amúgy tehetséges kormányzó megalázza, lenézi, mint egy vásári mutatóványost. Mindig élvezte, ha a maga nevében hamisított császári rendeletet dörgölhetett az orra alá. Az isteni császárnak még Tarkin sem mert ellentmondani... Megtorpant. Ismét, sokkal erősebben érezte a jelenlétet. Most már tudta, hogy nem egyszerűen egy Obi-Wan klón van itt, hanem az a bizonyos Obi-Wan klón! Az az ember, egykori Jedi, akivel ő harcolt a klón háborúban! Nahát, gondolta meglepődve, még él az öreg! Na de most, folytatta magában bizakodva, kiköszörüljük a csorbát! Elővette a fénykardját és

bekapcsolta. A vörös plazma halk szisszenéssel kúszott elő. Büszke volt a fénykardjára, de a hülye technokraták elől szinte dugdosnia kellett, annyira lenézték az efféle „ősdi hókuszpókuszokat”. Többre becsülik a sugárvetőt. Jellemző primitívizmus! Egy szakállas, kapucnis öregember tűnt fel a folyosó végén. Elöntötte a jóleső nyugalom. Na végre, elrendezheti ezt a régi ügyet is...!

...Beszélt, egy kérdésére válaszolt, csak hogy a kérdésre már nem emlékezett. Zavarodott lett, elvesztette a fonalat. Vader ebből nem vett észre semmit. A hallgatás függőnye ereszkedett le, akár egy súlyos, átázott köpeny. Jobb híján ő is úgy tett, mint aki nézelődik. Vadernek nem volt ellenére a hallgatás, szoborrá váltan állt ott. A mestere egy kilátóablaknál ácsorgott, hidegen szemlélve az odakinti forgatagot. A Coruscant élte az életét, akár egy élőlény. Ez a folyamat teljességgel független volt a politikától, rendszerektől, saját törvényei voltak. Ennek a gigászi élőlénynek még ők sem számítottak. Vadert ez nem érdekelt, mint ahogy a látvány sem. Arca akár egy márványtömb, csak a szemei éltek. furcsa félmosoly fagyott az ajkára. Emlékezik, gondolta. A csend már hosszúra nyúlt, odakint lassan alkonyodott.

- Anyád jutott az eszembe.

Homályos szomorúságot érzett, csak erőlködve tudta felidézni azt a hologramot, amit az apja mutatott neki. Ez dühítette, mert bár sokszor látta, mégsem tudta a képet élesíteni. Szomorúság, düh. Az apja érzékelte reakcióit, és a maga módján reagált rá.

- Én is sajnálom fiam! Ő mindig is ilyen volt, nem hitte, hogy a jedik puccsra készülnek. Még nekem se hitte el!

Feléje fordult.

- Vitáztunk párszor. Ő hogy tudott vitázni! Igazi politikus volt, az a régimódi, aki mindig és mindenkiel tárgyalna.

Szünetet tartott.

- Naív volt, hitt az ideáiban, emiatt még az orráig sem látott.

Számára ez kényelmetlen volt tudta, hogy az apja becsben tartja az anyja emlékét. Szereti és becsüli, mint embert. A politikust, aki volt, viszont lenézi. Ő ösztönösen az apjának adott igazat, nem is tehetett mást. A Mestere régen meggyőzte a köztársaság eszményének tarthatatlanságáról. A jedik a kedvenc témája volt, számtalanszor beszélt neki róluk. Többet megtudott ezekből a monológokból, mint bárki mástól, beleértve Yodát és Obi-Wan is. Megkeseredett szájjal gondolt rájuk. Hazudtak neki! Ezt sosem bocsátotta meg, egyiküknek sem. Különösen Obi-wan volt az, akire hol bosszúsán, hol dühösen, időnként pedig megválaszolatlan, és ezért kellemetlen kérdőjelekkel gondolt. Ezen a ponton végre ismét magára talált.

- Apám! Ki volt Obi-Wan Kenobi?

Vader vállai megereszkedtek, látszott, hogy a téma szomorúsággal tölti el, levertnek látszott, egy súlyos kudarcélmény gyötörte.

- Igazából nem tudom... fiam. Megpróbáltam kideríteni, de csupán annyira jutottam, hogy egy mitikus hős. A jediket sikerült kitorolni a történelemből... azt hiszem néha kissé

bánom is már. De sajnos olyan idöket éltünk akkor, hogy nem lehetett vizsgálgatni, mi lehet egyszer még fontos, mi nem. Amit megtudtam, az elég kevés, s csupán legendának tűnik. Valaha, a köztársaság fénykorában élt egy hatalmas jedi, aki nagy tetteket vitt végbe. De ő sem élt örökké. A köztársaságnak azonban fontos volt, jelképpé lett. Ezért akarata ellenére klónozták. Valaki jó ötletnek hitte ezt, de kiderült, hogy nem az. A klónok is jedi lettek, mégpedig kiválóak, de valami mindegyikből hiányzott. A köztársaság ekkorra lassan hanyatlani kezdett, és abbahagyták a kísérletezést...

Ismét csönd lett, Luke önkéntelenül megvakarta a fejét. Eszébe jutott a tatuini öregember bölcs mosolya. Vader pontosan tudta mire gondolt.

- A te mentorod az utolsó széria első darabja volt... azt hiszem. Sőhajtott.

- Ez az Obi-Wan ügy egy szövevényes história, ami a köztársaság végidejében íródott. Sajnos fogalmam sincs hány klónt gyártottak, személyesen négyet pusztítottam el... Azzal együtt, akit te is ismertél.

Az uralkodó ránézett. Hideg arcéle olyan volt a Coruscant alkonyában, akár egy egzotikus álarc. A szemei azonban ragyogtak, ritka, kék ékkövekként.

- Előfordulhat, hogy élnek még Ben Kenobi klónok a galaxisban. Nem hiszem, hogy árthatnak nekünk. Nehéz ezt feldolgozni, tudom! De én segítek neked, ahogy megígértem!

A császár a fia és társuralkodója vállára tette a kezét, együtt nézték tovább, az alkonyi ég színes forgatagát...

...A császár felpillantott az előtte álló alakra. Lord Darth Skywalker. Ő adta neki az új nevet, ott, abban a felhővárosban, a Bepinen. A névadás a saját magának szánt mementó is volt, emlékeztette rá, honnan jött, és a fia honnan jött. Kegyesen meghagyta számára a nevet, amire büszke, s így végképp elnyerte bizalmát. Azóta a fia hű harcostársa, társuralkodója. A dolgok kezdtek rendezette válni. A rend megszilárdult, a lázadás eljelentéktelenedett. Az ő hatékony segítségével jutott el idáig. Már régen nem kell hordania a maszkot, mely egy időben a rettenetes színönímája volt a galaxisban, és nem kellett eljátszania Palpatine, alias Sidiust sem. Önmaga lehetett, és ezért határtalanul hálás volt a fiának. Eszébe jutott néha az öreg kancellár, ahogy megérezéseitől megcsalva érte jött arra

a lábavolygóra... Miután Obi-Wan gyáván elmenekült, mint utóbb kiderült

azért, hogy Luke-ot elrabolja tőle, dühöngve rohagált fel-alá. Tört, zúzott, tovább rombolta az amúgy is megsemmisülő félben lévő kitermelőállomást. Palpatine láthatóan meglepődött, de örült is, hogy az eszeveszett harcot Obi-Wannal egy karcolás nélkül megúsza. Azonnal csitítani kezdte, hogy nincs baj, majd együtt elkapják Obi-Want, ő azonban nem tudott lehiggadni.

Az érzés kínozta, hogy valami nagyon fontosat elveszített. Furcsa mód nem csupán Padméra gondolt, volt ott valami más is, amit nem tudott azonosítani. A császár hiába próbálta, szinte már atyai nyugalommal csillapítani, ő egyre jobban elborult. Végül Palpatine megunt és megfenyegette, hogyha nem csillapul, itthagya. Vader még ennyi év után is kissé hitetlenkedve próbálta rekonstruálni azt a veszedekést, amiben megölte a mesterét, és hű kíséretét. A hullákkal borított leszállóplatform látványa kijózanította a győzelem sötét mámorából. Obi-Want akarta megölni, ehelyett a mesterét sikerült. Leült egy köre és meditálni kezdett. Világos volt, ha kiderül a mester halála, új erőre kapnak a szeparatisták, nem beszélve a köztársaságról. A háború folytatódik, a galaxist pedig felemészti az anarchia. Tőprengése végén egyértelművé vált, a mestere helyébe kell állnia, és megszilárdítani a birodalmat. Ez nem lesz könnyű. El kell játszania, hogy a mester él, ő pedig meghalt, vagy majdnem meghalt. Rendet kell csinálnia, különben ez a sokévi háborúskodás semmire sem volt jó. Kissé undorodva öltötte magára a mestere Sith köpenyét. A holokapsolat volt a főpróbája a szélhámosságnak, várakozásán felül jól sikerült. A parancsai világosak és egyértelműek voltak, mindenki azonnal haptákba vágta magát. Sőhajtva dőlt hátra a pilótafülkében, aztán a következő feladatra koncentrált. Egyedül kell visszavinnie ezt a hajót a Coruscant-ra, személyzet nélkül...

- Igen, Skywalker nagyról!

A fia izgatottnak tűnt, sugárzott róla az érzelmek egyvelege.

- Császárom, sikerült a nyomára akadnom egy lázadó bázisnak a peremvidéken. Nem lehetnek sokan. - Luke vett egy mély levegőt. - Köztük van egy bizonyos Leia Organa nevű volt szenátor.

Vader felvonta a szemöldökét.

- Á, a te egykori bajtársad az, azt hittem halott!

– Én is. De nem ez a legnagyobb hír apám... Ő a húgom...!

A császár áthatóan ránézett, lassan megrázta a fejét.

– Biztos vagy ebben?

Luke hevesen bólogatott.

– Igen apám, teljesen!

– Furcsa, hogy én nem éreztem semmit. Pedig volt a kezem közt is... amíg te, meg az a csempész meg nem mentették.

Lord Darth Skywalker arca hideg kővé vált.

– Igen, a Solo nevű.

A csempész neve felidézte benne azokat az eseményeket, melyek során drámai felismerésekre jutott, köztársaságról, birodalomról, lázadásról, és más ideákról. A karbonitba fagyott test, a császári ösztönművészeti múzeum raktárában

hevert évek óta, elzárva. Olykor időszakos kiállítást tartottak, a köztársasági éra, és a lázadás idejéről, ezen alkalmakkor, ha nem is mindig, elővették. Illusztráció szokott lenni a lázadók bemutatásakor. A holoképernyőn megjelent a rendszer vázlatos képe. Az ötödik bolygó megnőtt, és a felszínén láthatóvá vált egy utólag kiemelt pont. A titkos lázadó bázis. Legalábbis a felderítők szerint. Vader hosszasan tanulmányozta a látványt, nem csupán a szemeivel. Végül bólintott.

– Ez csakugyan egy helyi kis rebellió... pusztítsd el.

Darth Skywalker büszkén kihúzta magát.

– Igenis fenség! A húgom...?

A kérdés fennmaradt a levegőben.

– Fogd el, és hozd ide, kíváncsi vagyok rá. Ha a mentalitása tényleg hasonlít az anyjára...

Joe Schreiber – Star Wars: Halálvilág

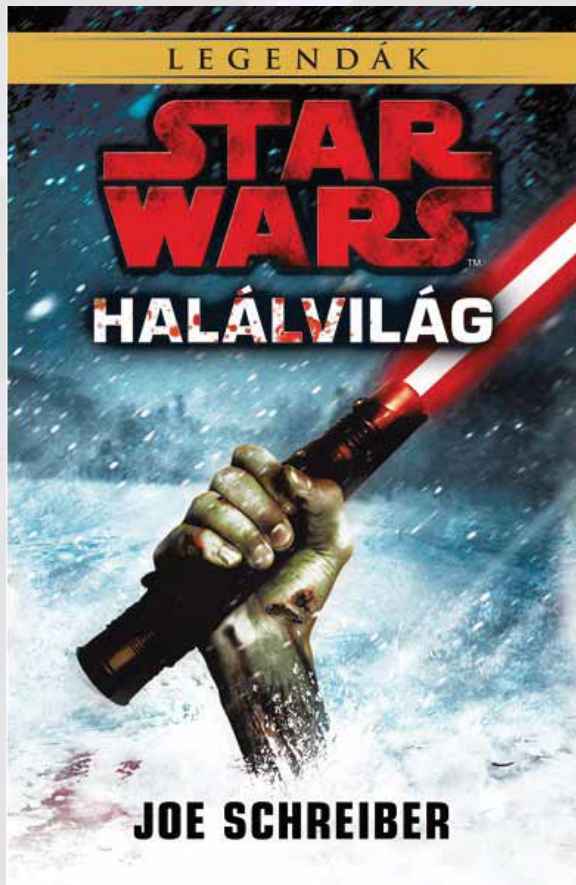
Én már a kezdetektől fogva nagy rajongója vagyok a Star Wars világának, és a zombitörténetek sem hagynak hidegen, így hát érdeklődéssel vettem kezembe Joe Schreiber könyvét, a Halálvilágot (eredetileg Red Harvest), amelyet a Szukits Könyvkiadó adott ki 2015-ben a Star Wars legendák sorozatban. A könyv egyébként a szerző zombi rohamosztágosokról szóló, Halálosztag című könyvének előzménye, és a hátsó borítón olvasható szöveg a következőket ígéri:

Azoktól az ifjú tanítványoktól eltérően, akiket azért küldtek kutatólaboratóriumok és mezőgazdasági világok segítségére, mert nem bizonyultak elég rátermettnek a Jedi Tanács próbáin, Hestizo Trace páratlan tehetséggel rendelkezik: az Erő segítségével képes kommunikálni a növényekkel.

Eddigi csöndes, zavartalan élete azonban egy pillanat alatt darabokra hullik, mikor Darth Scabrous egy csatlósa elragadja. A Sith Nagyról ugyanis épp az ő szokatlan képességére van szüksége dédelgetett terve megvalósításához. A különleges fekete orchidea, amire eddig Hestizo vigyázott, az utolsó összetevője annak az ősi, sith formulának, amelynek titkait a Nagyról felfedni vágyik.

Scabrous számításába azonban hiba csúszik, és félresikerült kísérlete melléktermékeként vérszomjas élőhalottként kelnek új életre a Sith harcosok. Egyedüli céljuk a pusztítás, és hogy urukat szolgálják, míg annak terve be nem teljesedik, és el nem nyeri azt, amire mindennél jobban vágyik. A halhatatlanságot...

Mint ahogy azt ezek alapján joggal várhatjuk, a történetben hamar elszabadul a pokol, és a jobb sorsra érdemes Jedi-

kertészre vérszomjas zombi Sith-mesterek, zombi Sith-tanítványok és zombi tauntaunok rontanak rá, és persze sok-sok hörgésnek, bugyogásnak és értelem nélküli tántorgásnak lehetünk tanúi. Hullanak a fő- és mellékszereplők, mint a legyek; ettől függetlenül érdemes végigolvasni a könyvet, hogy megtudjuk, mi lesz a végén szegény Hestizo sorsa.

A történet, mint ahogy már említettem, a Halálosztag című könyv előzménye, amely a Galaktikus Birodalom idején játszódik, de azt nem lehet tudni, hogy mennyivel korábban történnek az itt leírtak. Az olvasás során végig azzal bajlódtam, hogy nem tudtam időben elhelyezni az eseményeket. Számomra furcsa volt, hogy miközben Yoda mester a köztársasági időkbe helyezett Baljós árnyakban is úgy beszélt a Sithokról, hogy mindig csak egy mester és egy tanítvány van, a Halálvilágon mégis egy teljes Sith-akadémia működik, ahol mesterek sokasága oktatja a leendő Sithek százait.

Persze ha a zombitörténet szemszögéből nézzük, érthető, hogy elég furcsa lenne, ha csak két zombi mászkálna ide-oda, de számomra mégis különös volt ez a fajta háttér.

Összességében Joe Schreiber előző könyve jobban tetszett, a csillagromboló zárt környezete a zombivá változott birodalmi csapatokkal érdekesebb volt számomra. Ettől függetlenül a Halálvilág egy délutáni kikapcsolódásnak megteszi, igaz, semmiképp sem egy felejthetetlen élmény.

Kapitány

Megdöccensz, haver, itt kurvaisten, hogy megdöccensz! – hát ki a tököm ne kapna röhögőgörcsöt, egy alakon, akinek lerohadt az orra?! Szürke húscsafatok lógnak ki a vaskos kötés alól a visszapillantóban. Megtakony, arról el ne feledkezzünk már, az is kidugja, csigabiga, gyereki, vehhehe!

Mit tom' én már, mit álmodtam. Vezettem hazafelé kukksötétben, szólt a zene – na, mit, zene?! Valami zaj. Valami túlfútott picca hitte azt magáról, hogy kurvára énekesnő. Ó-óhh, úúúh-OÁÁÚúhhjeejee, jeee, bójbe-bójbe – hogy tolná fel magának a jópofinak hitt fonetikus „angolját” szárazon, baszd meg, merthogy a végeredmény leginkább pázró szuka vinnyogásához hasonlított, akit épp piszkosul megcsinálnak hátulról.

Több éjjeles műszakon voltam túl, és rohadtul nem vigasztalt, hogy majd most lesz egy vasárnapom. Sokra megyek veled, mikor a nap első felét átalszom, a másikat meg zombimód tántorogva vészelem át – mire felébrednék, már hétfő, mehetek megint dolgozni.

Dolgozni, hova is? Gyár, külterület, kamionok, beérkeztetés, lokáció és egyéb imponáló műrizsa, hagyjuk is ezt a részt! Ha az igazat akarod: konténerek, pinceszag, patkányok, sötétség. Reflektorok hidegkékje meg ostorlámpák narancssárgája vág az esti vagy a hajnali párába, idővel mindegy, melyikbe, mind a kettő fekete, mint az ördög seggelyuka.

Tizenkettő-huszonégy, huszonégy-negyvennyolc, tököm se tudja már, egy idő után nemkicsit folyik össze, meg különben is, mindig van miért cserélnünk a kollégákkal, aztán meg nem tudod, milyen nap van, de azt se, milyen napszak – állandóan fáradt vagy, állandóan sötétben jössz, mész. Helló, mi?

Aztán haluk és álmok maszatolják a szélvédőt hazafelé. Az üveget, amelyre másodpercenként fagy rá a nyári szélvédőmosó, amit még nem volt időd lecserélni télire.

Álmok... és röhögés.

Mert bohóc vagyok. El nem hinnéd rólam, de van humorom. Mondjuk ritkán szólok be, de akkor olyat, hogy a többiek vinnyognak a röhögéstől. Néha velem röhögnek, néha rajtam. Hol érdekel? Tán nem egy röhögőnivaló bohóc mindenki? TE is az vagy, baszd meg. Na, mindegy, ebből csak azt akarom kihozni, hogy képes vagyok a szélvédőre kent halukon is röhögni. Érted, mikor már totál kivagy, az olyan, mintha be lennél baszva. Módosult tudatállapot. Mondták a rádióban.

Volt múltkor az az összetömörödött, nyirkos doksikupac az egyik raklap-ketrec sarkába gyűrve. Bűdös volt, puha és hideg, mint egy szarrá ázott patkánydög. Kihúztam onnan, beleolvastam – reflexből, mert hátha a Beszállító Szent Papírja, érted, hivatalból mindent el

kell olvasnom. De akkor már gecire kivoltam. Lehetett hajnali három körül, sokadik éjszaka, azt se tudtam, hogyan hívnak, és a betűk, hát a betűk mintha felfolytak volna az ujjaimba, érted?

Zsibbadt a kezem – kint mindig hideg van. Fájt a lábam – az acélbetkós bakancs mindig odabasz. Az orrom hegyét már nem is éreztem. Le fog fagyni, gondoltam. Majd azt mondom, begfáztam, tyerekek, aztán megnyomom az orrom, és dudálni fog, szőttem tovább a gondolatot, és idétlenül vihogtam közben. Próbáltam olvasni, kerestem a beszállító ismerős számkódját, de szitált a köd, összefolyt a szemem előtt a sok kriksszkraksz, végül valami elementáris dühtől hajtva nagy ívben eldobtam a paksamétát – leszarom, hol köt ki, a lámpák narancs fényén túl, a szemetes konténerek közelében mindig dolgoznak a patkányok, majd azt mondom, nem találtam.

Ahogy eldobtam, a betűk mintha valami kondenzcsíkot húztak volna a vastagra ázott paksamétától az ujjaimig. Fura látványokat kreálhat ám a köd. Optikai illúzió. Mondták a rádióban. És bizsergetek az ujjaim. Biztos a betűktől feszültek. Na ja, a hideg is fura dolgokat csinál, és ez kurvára nem illúzió.

Leszedtük a pótot, aztán bementem, és elkezdtem leolvasni a motyót a csipogóval. Aztán hajtás-pajtás a gép elé, könyvelgetni. Ott már kezdett kiengedni a kezem, de ahogy vertem a műanyagot, a gombok, izé, a gombokra írt betűk néha színt váltottak az ujjaim nyomán. Pedig ez nem az a hiperszuper ledes, színváltós billentyűzet. Elvigyorodtam. Baromi vicces volt, vágod? Mint a lufik, vagy szappanbuborékok! Érted, ütök egy főmenüt, akkor kék-narancs. Begépelem, hogy „MX BE”, akkor zöld-lila-sárga-piros. Tökre jó volt így bekönyvelni, vihogtam magamban végig. Betti, mondom majd a lekérő csajnak, a színéről felismerem a jelszavadat. Vágod?! Színéről jelszót, haver, ez mekkora, hát komolyan besza-behu, mi?

Mindegy, nem is ezt akartam mondani. Hanemhogy hazafelé a szélvédő. Na, az durva. Szellemképes, vagy mi. Alakok meg lufik kúsznak rajta, kint ködből meg fagyból, bent párából. Ijesztőek lennének, ha nem lennének olyan röhejesek.

De a legszarabb a visszapillantó. Vérekes szemű főszert mutat, aki vigyorog. És nagy az orra. Piroskafarkas, mi? Mehehehh, vuhhúú, piroskafarkas! Mért olyan nagy az orrod, nagymama, mi?! Vehhehehe!

Röhögés, röhögés, a feszített – sőt, felrepedt, mert múltkor felrepedt, mondtam már? – ajkak mögül kivillan a fogsor.

Nem tehetek róla, hogy hegyesek a fogaim! Mikor én kölök voltam, még nem volt divat a fogszabályzó.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Hegyesek a szemfogaim, mert kicsit befelé fordultak, ez ilyen volt világeletemben, bazmeg. Még szép is valahol. Szabályos. Most biztos azt hiszed, valami gyöngéőrült vagyok, aki farkasembernek képzelet magát. Hagyjuk is ezt a részét, hagyd a tinipicsáknak! Nem érted, hogy a fogaim mindig ilyenek voltak? Na, ugye! Baromság lenne akkor, ha azt próbálnám bevetni veled, hogy valami alakváltó vagyok, vagy valami más világból való lény, mi? Baromság! Más világból való, mi? Interdimenzionális. Mondták a rádióban.

Baromság. Egyszerűen ahogy idősödsz, pár dolog furává válik, a dögfáradtság miatt sokszorosan. Módosult tudatállapot, ez a neve, mondták – ott, ott, a rádióban.

Az van, hogy öregszek. Mindenki tudja, aki túllép a negyedik ikszen: még a szörzeted is furán kezd viselkedni. Ha szerencséd van, csak fehér szálak vegyülnek bele. Ha nincs, akkor hullámosodik, sprőd lesz, meg vörösödik a pajesznál.

Színesedik. Mint a betűk. Na és?

Szóval néha homályosan – mondom, néha! – mondom, homályosan! – színes pajesszal, hülyén, de hegyes fogakkal röhögő pofát látok a visszapillantóban... Szemberöhög velem, és integet az ujjával – helló, mi? –, mindjárt a káposztasaláta mellett. Féltre ne érts, a „káposztasaláta”, az nálam a többit jelenti. Szóval minden mást, ami elkenődik a szélvédőn, érted.

De az orrom, az gáz, haver. Az tényleg gáz. Bohóccorr. Tuti valami fertőzés, csak még nem volt időm eljutni bőrgyógyra. Állandó éjjeles mellett? Ne viccelj már, meg fogok szakadni a röhögéstől! Állandó éjjelesben hogyan, mikor? Nem bírok nappal felkelni, mert ha felkelek, később nem bírnék visszaaludni. Aztán akkor hogyan csinálnám végig a következő éjszakát, mi?

Leszalom. Csak nyugi, ne idegeskedjél már itten. Mit, hogy patkánydögök? Hát, öreg, mindig vannak. Tudod, gyár, külterület, szemetes konténer, most mit ismétlem magam?! Mondtam az előbb, nem figyeltél? Hát persze, mert verekednek, aztán összemarják egymást, tényleg sok dögből hiányoznak darabok.

Fáj a lábam is. Igazából már rég műteni kéne. Olyanok a nagylábujjam körmei, mintha ereszcatorna-darab lenne oda bevarrva. Íves, kemény, mindig az volt. Mindig, nem hiszed? Na, fogd meg! Csak itt a kezemen. Próbáld letörni! Nem bírod, mi? Aztán most képzeled el ugyanezt a lábamon. Ne tudd meg, vазze! Ez kurvaistenfasza, komolyan mondom! Ha rövidre vágom – persze félórás áztatás után –, akkor az a baj. Ha hosszabbra hagyom, akkor az. Begyullad, fáj... mindig fáj – te, hallod, már úgy összeszoktam az örökös fájdalommal...! Súlyos körömlemez-deformáció. Mondták a rádióban. Nem is ez volna a baj. Hanem hogy nőni érzem a lábom, vágod? De hát biztos a köröm, meg az állandó fáradtság, meg az illúziók.

Meg hát, az acélbetkós odabasz, beledagad a lábod, ha kell, ha nem. Folyton úgy érzed, kinövöd.

Mit? Hogy holttest egy szemetes konténerben a szomszéd gyárban? Hogy állítólag nevetett, amikor kinyírták? Mit tudom én. Hötyögtek valamit a rádióban. Tudod, nálunk mindig szól a Helyi Szuperadó. Pont leszalom. Meghallom, amit meg kell. Sajnos a többit is – a viszketőpicsa-hangú csajokat, a vajazott hangú fiúcskákat. Öcsém, baszd meg, nincsenek húszévesek, de többet keresnek egy nap a vinnyogásukkal, mint te meg én egész hónapban. Szerinted?!

Beleharapnék valamelyiknek a karjába, ott, ahol összeér a vállával. Marcangolnám a gyöngé papiruszbórt ott, ahol a hajlat egy frissen borotvált, zsenge puncsi vágatára hasonlít. Istenemre – minden rothadó vigyorú, röhögő istenre mondom, élvezettel hallgatnám az üvöltést. AZ legalább őszinte hang lenne, nem ilyen nyögvecsínált, élvezős ühh-ühhm-ouú-áááúú-béjbe-béjbe.

Bocsesz, marhulok, hisz tudod. Érdes volt? Ne csináld már, csak nem dőlsz be, mint egy apáca a csuha sátorának?

A kötés? Már megint átvérzett? Picsába. Mindjárt lecserelem. Tudod, száraznak tűnt ez a kinövés vagy mi az orromon, és valahogy elhatárolódónak. Tökre vicces volt! Mintha nem is az enyém lenne. Mintha egy ilyen piros dudát húztam volna rá. Nem is éreztem, szóval fogtam egy pengét és... Jézusfasza, dehogy! Csak megkapargattam. Fele lejött. Te! Nem ám rosszul leszel itt nekem! Semmiség. Nem fáj, és jövő héten tényleg elmegyek bőrgyógyra. Hetyke kis cickói vannak a doktornőnek, az ember legszívesebben beleharapna! De előbb beszólogatnék, vagy tudom is én, megcsikizném, hogy nevesse. Egy ilyen csini orvosnő biztos nem tud röhögni, csak nevetni, finoman, nőiesen. Kíváncsi lennék, milyen, amikor annyira nevet, hogy szinte abba se tudja hagyni. Miért, én a múltkor annyira röhögtem valamin, hogy felrepedt a szám kétoldalt. Mert állandóan ki van száradva a hidegtől. Aztán úgy nézek ki, mint akin húztak egy vigyorcsíkot rúzzsal.

De most megyek, haver, lejárt a munkaidőm. Kerülök egyet még hátra, hátha vannak dögök. Bekukkantok hozzájuk, érted! Helló, mi? Kukucs, drágicáim, ma hányan dobtátok fel a pacskert? Eltüntettem őket a sötétben... Aztán húzok haza.

Talán integetek majd, vigyorogva, lustán billegő ujjakkal – kukucs, csá, csövi, cimbor! – ha kilátok a szélvédőn... ki a lufik mögül. Talán szerencsém lesz, és nem reped fel a szám újra a vigyorgástól. Talán szerencséd lesz, és nem találkozunk holnap hajnalban is. Tudod, holtfáradtan meg minden... néha úgy érzem, nem vagyok beszámítható. Hát helló, öregem, helló, örültem én is! Fú, várjál, várj csak egy kicsit! Eszembe jutott egy vicc...

Elhagyom a várost

Mikor úgy érzem, hogy feladom,
a várost muszáj elhagynom!
Szeretem a dombokat, hegyeket,
bejárom az egész Mecseket!

Hatalmas fák alatt pihenek,
a pillangók táncára éheznek,
repkednek virágról virágra,
itt rátalálok a boldogságra.

Fenyő illata terjeng a légben,
erdei ösvényen lépkedek serényen,
még most is oly sok avart látok,
majd ellepik a medvehagyma virágok.

Orfű csodája tárul eléem,
mikor ott állok a domb tetején,
hatalmas tó csillog fényesen,
a nap sugara táncol rajta kéjesen.

A parton ülve lábam vízbe lógatom,
a madarak vidám énekét hallgatom,
a víz jó hús, simogat, mint a selyem,
és a hatalmas fák lombjai intenek nekem.

macika

Kereslek

Mikor elmentél, el sem köszöntem,
hogy mivé lettél és hol, nem tudom.
Míntha nevetnél, mikor bámulom
az eget, tán mosolyogsz fölöttem.

Még kereslek... a nap sugarában,
felhők könnyében, szél erejében.
Hold fényében, Imák erdejében,
s érzek a vihar tépte fáiban.

Még kereslek... szélcsengők hangjában,
zajokban, a természet csendjében.
A vadak, őzek tekintetében.
Illatokban, kicsiny vadvirágban.

Még kereslek... madarak dalában.
Tavaszban, nyárban, őszben és télben.
A szívemben, az áramló vérben,
s érzem, itt vagy minden változásban.

Érzek... kérnek és illeszkednek
ragaszkodó képek. Itt vigyázlak...
Ha akarom, mindig megtalálalak,
csak a földben nem... ott nem kereslek.

Alkony

magamnak muzsikálok

átbuktácsolok az utamba
került köveken
kavicsokat kacsázni
vízbe dobok

gondtalanul a világomban
elém került életeken
átlépést megtanulni
sohasem fogok

szavakat vetek sivatagba
nem virázkik esőre vár
hiába az erőlködés
nekem nem virázkik

vagyok a szív bolondja
sehol egy fénysugár
csak végtelen menetelés
a céloom meg nem látszik

jövő a hegy mögött lapul
időben úgy is megjön
milyen lesz nem kutatom
kit érdekel egy álom

egyszer minden megfakul
a múlt minék gyötörjön
jövő zenéjét hallgatom
magamnak muzsikálok

Kolumbán Jenő

Csak...

Csak legyél itt velem...
mintha még tartana.

Csak feküdj szótlánul...
A csend jót akar.

Csak simulj hozzám...
Hisz a részem vagy.

Csak érezni akarom a szád...
Ahogy némán vall.

Csak kicsit hiányzik a veled...
Ugye nem baj?

Csak kicsit bele döglök ebbe...
Szép...lassan...

Camino

El kell feledjelek

Erdő mélyén barangolunk
Borús az ég, villám cikáz,
Lelked feldúlt otromba láz,
Egy Táltosnak bosszúsága,
Ránk borítja elmúlt nászunk
Hazugnak vélt béklyóit

Börtönben van a Szíved,
Elzár Tőlem haragod,
Gyermek voltál, Én meg szédült,
Sötét arcú, hamis lovag,
Leányokat hoztam haza,
Te otthon a bús magányban,
Sírtál, s vérzőn ordítottál,
Pokol volt ez, kínzó halál,

Mint a Napot, szerettelek,
Megcsaltalak, nem szerethetsz,
Gyűlölsz, vádolsz, utálkozol,
Bánatodban ruhát mosol,
Felnőtt léted elkárhozott,
Ha lész férjed, megátkozod,
Bosszút forralsz, gyanakodol,
Engem többé nem látsz sehol

Vágyaimat kiheréled,
Önző láncod megzörgeted,
Múltunkat is szégyeníted,
Én a balga elhibáztam,
S az idő gyógyít általában,
A mérgeket nem enyhíti,
Békés szívem vérig sérti,
De ha látsz, csak dühös leszel,
Elköszönök, most már megyek,
Nevem feledd, Isten Véled,
Volt szerelmem, Búcsú Néked...

Seth

Barátom

Barátom,
szemedben tiszta hűség ragyog,
fénye sugárzik, körül ölel,
körbefon, és én megérezem:
a barátság csöndes, halványkék
tengerén találkozunk, ápolni
fogsz vénségemben, hozzám köt
a hűséged.

kisjankó

Elfüstölt...

Elfüstölt a venét vitéz...
A hölgyválasz zúzza szívét...
S monoton, mélabús, merengve
Lelke a távolba kerengve,
S kedve semmi,
Kosár öli...

Koi

Füstölők / három szimfónia

Ma a harmadik füstölőt gyújtom.
Nincsen se büdös, se semmi, csak miért ne alapon
növelem a hamu-halmazt a sima fehér lapon.

Első szimfónia, levendula.
Elmosódott vonalakkal rajzolom le magam,
Néha iszok egy korty vizet, az első mindig kiszárit,
csíp a sebem, amit a kezemre karmoltam,
persze véletlen, de ez nem is számít.

Második szimfónia, eper.
Itt már a fejem kezd fájni, de megszokható ez is,
mint a búcsúzkodás, a vonat távolba gurulása,
és mindig hiányzol, magamhoz ölelném a sánt is,
de nem jönnél vissza ettől, drága.

Harmadik szimfónia, kókusz.
Már nem fáj a fejem, hozzászoktam.
Lassan kifogy az aranyszín gyújtóm, pedig csak
játszottam vele mindig, úgy tűnik, a játék is öl.
Este van, csend, kussolnak a madarak,
álomban hozzád indulok, csak ne keljek föl.

Norberto

Tragédia

Beton utak szélén jajgat a repedés,
Csatornák testén rozsdafolt ragyog,
Szél ostromolta villanyoszlopon
Lengenek vékony faszalagok.

Rongált háztető, sérült cserepek.
Régi házak falán átfúj a szél.
Csenget az élet, s biztat szüntelen,
Ne add fel, ember, bízzál és remélj!

A keseredés erdejében erősödik a bánat,
Szakadt ruhákban járnak emberek.
Szegényes világunkban rongálódik minden,
És jajgat a kő a sziklák teteje felett.

Virágok kihalnak, fák dőlnek ki töből,
Tűzvész pusztít, s földrengés dühöng,
Árvizek aratnak sodorva házakat,
Életek sorsáról halottak tömege dönt.

Kerítések mentén drótháló hiány,
Apró bogarak napoznak kitört léceken.
Régi lábnyomokat belepte már a sár,
Csak a gondolat bolyong a friss sírkerteken.

mokus542

A csend...

Tündöklő bíbort szórt most az este
A magányosan bandukoló fellegekbe,
Valami kósza kis szellő lebben,
S furcsa, fájó dallam suhan az éjben.

Majd az izzó arc is egyszeriben kihül,
S a szív elcsendesedni kényszerül,
Az öröm s a vágy már mind messze cseng,
s nem marad utánuk más, csak a csend.

csabi6669

Valami közeleg...

Tegnap óta átkokat szór a ház,
Ontja magából a nyikorgó szimfóniát.
Fadeszkák arccsontot kereszteznek,
Repülnek és fájdalomok keletkeznek.
Idegek robbannak, akár az atombomba,
Tele a hócipő, mennék ajtót rontva.
Idegenek jelennek meg fehér fényben,
Mentősök, nem földönkívüliek, sötétben.
Élvezem az inszomniát, néha magamhoz térek,
Csak a lelke nem heveri ki, amit olykor érzek.

atesz990

Mi végre?

Tényleg csak ennyi?!!!!
Porrá őrölt csontok, aszott izmok
Lógó kötege?
Hát ennyi lenne?
Mi marad hát meg a
Vég hatalmas szája előtt?
Összeszorított kéz,
Ütésre kész ököl,
Düh, harag, robbanó
A peremig elható kiáltás:
Miért csak ennyi?
Van-e kint valaki,
Ki tudja a választ?
Legalább csak egy valaki!
Kellene, ki áthatolna
A fekete szöveten, s elhozná
A Választ Mindenre.
Mi végre létezne ez a valaki?
A halál vadászna rá, s
Elemésztené a kérdések özöne!

edwardhooper

Ébredj fel!

Gondolataimba merülve nézem szobám fehér falát,
üveges szememben a szomorúság megtöri a magányt,
arcom kezembe temetve könnytelen sírásba álmodom magam,
s álomk tengerén a semmi közepén hallottam szavam:

Miért kell mindig az életem játszanom?
Miért nem hághatom át saját korlátom?
Hogyha a múltam másképp alakult volt volna,
s ha talán egy belső hang hozzám szólna:

Állj! Ébredj fel, mert ez csak ábránd,
Hagyd már el ezt az önpusztító ármányt,
Ébredj fel, mert élned kell szenvedve,
a végső megoldást, a halált keresve.

Felébredek, a padlón fekszek hanyatt,
a plafont bámulom, ami nekem megmaradt,
érezem, hogy agyamra egy árnyék telepszik,
megőrülök, tudom, innen nincs menekvés.

Álmod álomból újra ébredek fel,
ez a valóság, a mocskos valóság, amilyenek lennie kell,
földön fekszek, bal oldalamon pisztoly, jobbon ott a tű,
valahol a sarokban meg az üres fecskendő.

Egy angyalt látok és a fehér alagutat,
"fogd a kezem" - súgja s pislogok nagyokat,
nyújtom a kezem a semmibe s másikkal a pisztolyhoz nyúlok,
lelövöm az angyalt és végre ébren vagyok.

TwinOfOne

Szerelem, nemes szív

Tenger kékje szemében égett,
dús lombok alatt nevetett.
Egymás kezét fogva selymes
fűben hason fekvé érezték
a körbe ölelő csodát.
Apám démon és én a Halál
gyermekeként szolgálók,
de a szívem az övé,
mert megérintett, s csak ölel,
ameddig a világ nem figyel.
Szívem fogod, kedvesem?
Fogom, mert az enyém vagy,
te démon gyermeke.
Érezd a teremtés csodáit,
mert benned van az újjászületés.
A gyümölcsfűzért
derekad köré kötöm,
és kérve kérlek,
szeres egyszerű emberként.
Feltámadt a szél halkán susogva:
Ne tétovázz, adj hálát az Úrnak!
Édes remény szívünkben virágzik,
mert a Halál gyermeke és a Teremtés
lánya egymásra talált,
ott, a lombok alatt ...
Mennydörgés és a pokoltüze csatába
szállt, gyermekeik szerelmét nem akarták.

Dawn Bat

Látomásaként

A messzibe tekintek, s Te ott vagy.
Az érzés, mely' a szívemben nyomot hagy,
Felhasít... és szétnyitja azt...
„Mert a siketfüll... sem hall panaszt!”
...FÁJ...

Drekthor

Élet az emberek után

Zajhangyák milliárd parány árnya
ében lángokba vígan poroszkált,
zérusfüggöny bársonyzuhataga
oltotta a sok nyüzsgő kis parázst;
és motoszkált az utolsó vágy is,
serényen lombzott szeme előtt a Cél,
- oly serényen, ahogy a lábatlan
napról-napra, újra s újra útra kél -
és mozdult volna a Minden, utoljára,
erőt feszített benne még az elemi,
de tudta, a végső idegmoccanásban,
amit csak a Végsőben lehet sejtteni.
Én láttam mindent. Utolsó voltam.
Mielőtt meteor szaggatta volna át
világ leplét, s a hamvakból bölcsőt
faragtam a visszatérő kezdet gyanánt.
Talán itt vége is lehetne, mint
ahogyan akkor nekem is végem lett,
de a Túlban örökké kavargó
megértette velem a szerepeket;
hogy álarc csupán élet a lényegen,
de nemes, áhításra méltó álca,
az, hogy ember lehettem, csak az Egész
egy esetleges megnyilvánulása;
az az igazán dicső, hogy lehetek bár
állat, növény, vagy akár földönkívüli,
egyetlen isten csak az a pillanat, mely
alatt minden mozgó önmagát megszüli,
s megalkotva saját énjét, kiterjeszti
a percre, melyet a legszebbnek kijelöl,
majd jön egy még szebb, és fokozásokon túl
öröme himnusza szökőkútként feltör,
hol már nincs szebb és rútabb, és semmilyen
végesség általi skatulyába zárt,
az értelem, bár a jéghegy csúcsa szép,
túlzott fogyasztója önmagának árt,
mert félresöpörve minden bölcselést,
utolsó köddé váló, megláthattam,
villanásnyi szépség a világ, ahol
a legszebb szó a kiszámíthatatlan:
és bár rengeteg súlyos seb szállingózik
mai napig a Föld légkörében,
mit hátrahagyott ember, nem a gyűlölet,
s nem a súlytalanon túli éden,
egy képesség, mely a nulláról
új életet épít, s világokat sző -
hogy érezni s küzdeni képes,
mikor a világ már régen múltidő.

Csillangó

Határozatlan idejű búcsú az AKF-től

Az ember felnőtt élete során időnként olyan helyzetbe kerül, amelyben nehéz döntést kell hoznia. Lehet ezt a döntést húzni, halasztani, de előbb vagy utóbb meg kell hozni. Több másik mellett, hosszú idő után ez a döntésem is megszületett: határozatlan időre abbahagyom az AKF szerkesztését.

Mint azt a kedves olvasók és alkotók bizonyára észrevették, tavaly már különböző okok miatt komoly csúszással jelentek meg az AKF-ek. Habár az online felületen rendre küldték be nagyszerű alkotásokat, így az alapvető tartalommal sosem volt gond, de az utóbbi hónapokban valahogy mégsem úgy haladt az AKF szerkesztése, ahogyan annak előtte. Rá kellett jönnöm, hogy a hasonló jellegű munkáim mellett már az AKF szerkesztését, tördelését is munkáknak tekintem, nem pedig jóleső, szabadidős tevékenységnek. Bár igyekeztem tisztességes iparosmunkát végezni, hiányzott belőlem az a lelkesedés, az a kreativitás, amellyel a kezdeti időszakban készítettem az egyes számokat. Ám ez csak az egyik oka az AKF megszűnésének.

Amikor rájöttem, hogy munkaként tekintek az AKF szerkesztésére, rádöbentem, hogy újabban nehezemre esik rászánni az elkészítéséhez szükséges 1-1,5 hétvégényi időt. Mindig az járt a fejemben, hogy ennyi idő alatt milyen nagyot haladhattam volna a saját ötleteim „papírra vetésével”, vagy a ház körüli munkákkal, vagy akár egy-egy jó könyvvel. Bő 13 éve foglalatostokodom időm jó részében a Lidércfényvel. Ez számokban kifejezve 112 db „normál” AKF-et és 7 db különszámot jelent. Igazán szerettem a Lidércfényvel töltött időt, hiszen magam is számos tapasztalattal, ismerőssel, jó baráttal lettem gazdagabb, de itt tolnak bennem a saját történeteim, amikre eddig nem jutott időm. A bő egy éve újraindított Lidércfény Író Kör hatására pedig ismét érzek magamban írói kreativitást, lelkesedést az alkotás iránt. Úgy gondolom, hosszú távon a Lidércfénynek is jót fog tenni, ha kibontakoztathatom alkotóként mindazt, amit szerkesztőként háttérbe szorítottam.

2015 nyarán (amikor volt egy fél év kihagyás az AKF-ben) életemben gyökeres változást jelentett, hogy elköltöztem a téglablokkos lakásomból anyai nagyszüleim régi, felújítás alatt álló vályogházába, amelyhez tartozik egy elég nagy kert is (kb. 500 m²). Itt aztán van munka bőven, amire jórészt egymagam vagyok. A kertészkedés és a ház körüli munkák elvégzése közben rájöttem, hogy sokkal szívesebben töltöm kint az udvaron, a kertben az időt, mint bent a szobában a számítógép előtt. Örömmel tölt el, amikor a fizikai munka után látom, mekkorát haladtam,

amikor a barkácsolás befejeztével ránézek a kész „műre”, vagy az, milyen sok gyümölcsöt sikerült leszednem egy-egy hétvégén. Tavaly karácsony óta van egy kutyám is, akivel szintén törődni kell, viszont cserébe sok vidámságot csempész az életembe.

Sajnos egészségügyi okai is vannak a döntésemnek, és végül ezek nyomták a legtöbbet a latban. Túl sokat ülök. Eleve ülőmunkát végzek, és még itthon is sok időt kell a gép előtt töltenem, ami egyáltalán nem tesz jót a gerincemnek. Sajnálatos tény, hogy komoly gerincproblémáim alakultak ki az évek során. (Az ortopéd doki azt mondta, hogy a 60-as éveik vége felé járó embereknek szokott így kinézni a gerince. Legalább őszinte volt...) Az egészségem érdekében muszáj felkelni a gép elől, tornázni, úszni, többet mozogni. A megélhetésemet biztosító munkáimat nyilván nem tudom otthagyni, így aztán fájó szívvel, de sajnos kénytelen voltam meghozni azt a döntést, hogy határozatlan időre befejezem az AKF szerkesztését.

Természetesen az online oldalunk továbbra is él, ez a döntésem nem érinti annak működését. Terveim között szerepel, hogy új írásaimmal magam is jelen leszek alkotóként, és szerkesztőként is igyekszem ott aktívabb lenni.

Csodálatos, sok boldogságot és elismerést hozó 10 év áll mögöttem. Számos amatőr alkotó számtalan remek írását ismertethettem meg az AKF-en keresztül sok-sok emberrel korosztálytól függetlenül. Jó látni, ahogy a generációk oda-vissza hatnak egymásra. Mindig büszkeséggel tölt el, ha a Lidércfényben is publikáló alkotó megjelenik egy novelláskötetben, egy antológiában, helyezést ér el egy-egy pályázaton, vagy akár önálló kötete jelenik meg. Örömmel hallottam mindig, ha az AKF-ben megjelent egy-egy novellára, esszére pozitív visszajelzés érkezett.

Amint rendeződnek a dolgaim, és újra örömteli, kreatív alkotómunkának élem meg az AKF szerkesztését, visszatérek! Ám addig is, ezúton köszönöm kedves olvasóinknak, hogy ilyen hosszú ideig kitarítottak mellettünk, és javasolom, hogy olvassák folyamatosan frissülő weboldalunk, ahol szintén sok remek alkotás található. Biztos vagyok benne, hogy ha újra felbukkan a világhálón a „*Megjelent az ... AKF!*”, ugyanolyan örömmel „veszik kézbe”.

Köszönöm továbbá minden alkotónknak, szerkesztőtársaimnak, közreműködő partnereinknek a segítséget, a sok-sok remek alkotást, és nem utolsósorban a barátságukat.

Maradok tisztelettel:
Jimmy Cartwright (Bognár Zsolt)

Szabó Róbert Csaba: Fekete Dacia

avagy Erdélyi Rémtörténetek

Az egyik internetes könyvesbolt kínálatát böngészve találtam rá Szabó Róbert Csaba erdélyi magyar szerző könyvére. A borítókép nyomban felkeltette az érdeklődésemet: vajon milyen rémtörténetben szerepelhet a szocialista román ipar méltán híres terméke, egy fekete Dacia?

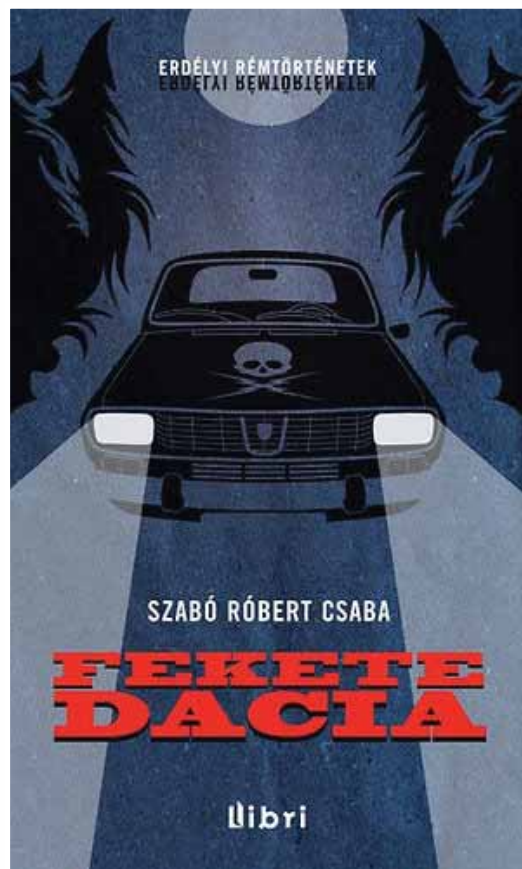
Kolozsvár, Nagyszeben, Herkulesfürdő, a Duna-delta és az erdélyi havasok több titkot rejtenek, mint gondolnánk: különös gyilkosságok, visszajáró halottak és megmagyarázhatatlan jelenések történeteit. Olyan történeteket, melyeket még egymás között is csak suttogva mesélnek egymásnak a városok és falvak lakói, de még inkább ideges pisszegéssel hallgattatják el azt, aki felidézi őket. Hiszen ki akarná, hogy torkon ragadja a jeges rémület, ereiben megfagyjon a vér, és azt se tudja, hol a határ a valóság és a képzelet játécai közt?

A fiatal erdélyi szerző, Szabó Róbert Csaba negyedik novelláskötetében az angolszász gyökerű gótikus rémtörténet műfaját viszi el oda, ahol a Brit-szigetek után talán a legjobb helye van: Erdély és Románia ködborította, legendás vidékeire.

A kötetben tizenhat Erdélyben játszódó rémtörténet olvasható. A novellákban megjelenő félelem forrása vegyes: egyik esetben teljesen racionális magyarázatot ad a szerző a történetekre, a másik esetben viszont nyilvánvaló, hogy természetfeletti erők állnak a háttérben. A rég halott szekus visszajáró fekete Daciája az egyik véglet, a másik véglet pedig a Kolozsvárra rendszeresen visszajáró ördög, de a lovecrafti világot idéző első világháborús történet is olvashatunk a könyvből.

Szabó Róbert Csaba könyve nem a megszokott horror stílust hozza. Az író egyedi hangon szólal meg, és kimondottan kellemes történeteket tár az olvasó elé. Ajánlom mindenkinek, aki szereti az igényes természetfeletti irodalmat.

Kapitány

Minden kedves alkotónknak és olvasónknak
ihletben és sikerekben gazdag, lidércmentes, de
Lidércfényes boldog új évet kívánunk!

